

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

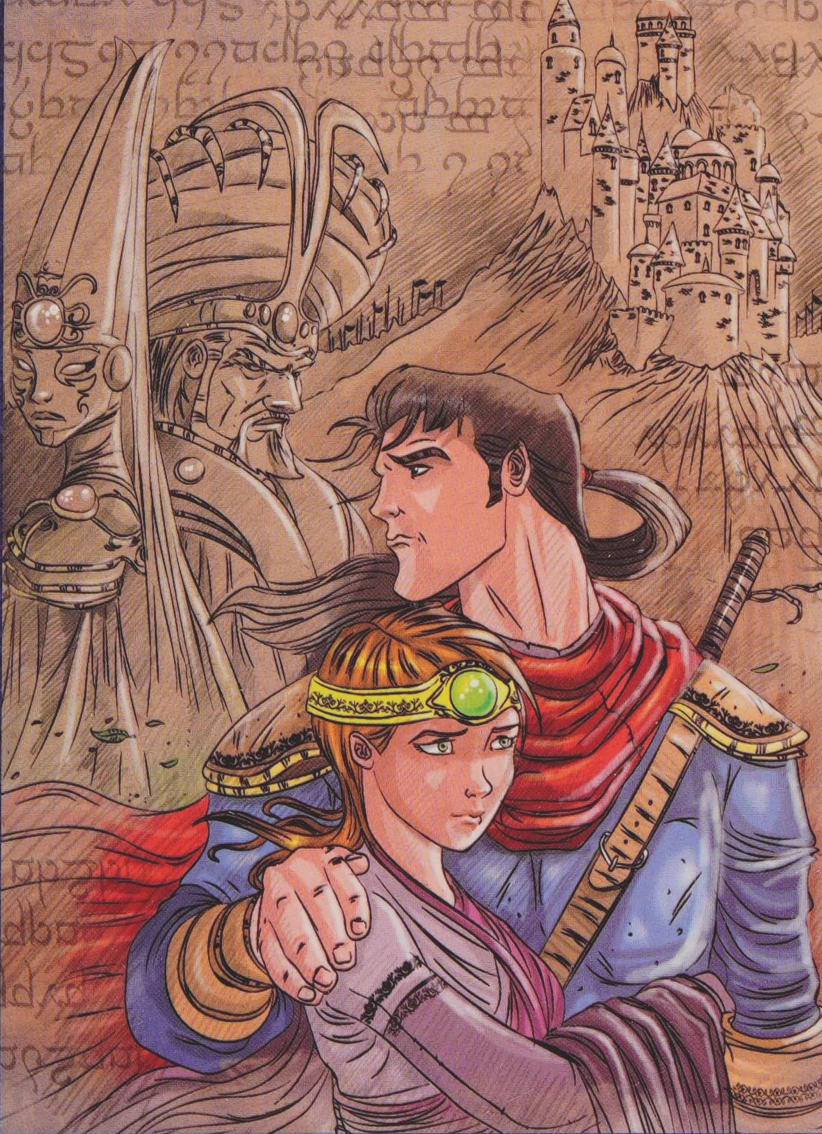
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AHMET ÜMİT

Olmayan Ülke

32.000 Adet

usta kalemlerden macallar

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://irantey.org>

AHMET ÜMİT

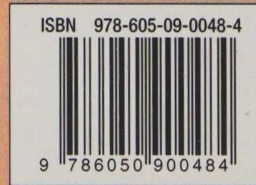
Olmayan Ülke

“İnsanlarla büyücüler arasındaki savaşların sonuncusu, yeryüzünün en güzel köşelerinden biri olan Gün Ovası’nda insanların kurduğu Akıl Ülkesi’nin topraklarında yaşanmış. Haftalarca süren savaşın sonunda Akıl Ülkesi’nin Padişah’ı, Hayal Ülkesi’nin Büyücü Kralı’nı yenmiş. Kralları ölen büyücüler Ay Dağları’nın arkasındaki Hayal Ülkesi’ne çekilmişler...”

Usta Kalemlerden Masallar dizisi, çocukları Türkiye’nin en sevilen yazarlarıyla tanıştırıyor. Ahmet Ümit’in Masal Masal İçinde ve Olmayan Ülke adlı iki kitabıyla başlayan diziyi, yediden yetmişe herkes severek okuyacak.

Doğan Egmont

serifika no: 11940

Tavsiye
Edilen
Satış
Fiyatı

₺ 11

OLMAYAN ÜLKE

OLMAYAN ÜLKE

Yazan: *Ahmet Ümit*

Türkiye yayın hakları:

Doğan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Adres: 19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İstanbul

Tel: (0212) 373 77 00

www.de.com.tr

5. Baskı / İstanbul, 2014

ISBN: 978-605-09-0048-4

Sertifika no: 11940

Yayına hazırlayan: Sevim Erdoğan

Kapak tasarımı: Bahar Giray

Grafik uygulama: Havva Alp

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL

Tel: (0212) 515 49 47

Sertifika no: 11965

OLMAYAN ÜLKE

AHMET ÜMIT

İllüstrasyonlar: Murat Bingöl

Annemden dinlediğim masallar

Masal Masal İçinde'yi 1995 yılında yayınlamıştım.

O kitap, yazarlığımın köklerinin anneme kadar uzandığının bir kanıtıydı. Gerçekten de beni yazar yapan olguların başında okuduğum kitaplar, yaşadığım hayat kadar, belki de hepsinden daha fazla annemden miras kalan anlatma yeteneği gelir. Asıl mesleği terzilik olan annemin kız çıraklarını eğlendirmek için anlattığı masalların, romanların, film hikâyelerinin arasında büyüdüüm ben. Doğduğum andan itibaren içine düştüğüm bu sözlü anlatı etkinliği, belki de yaşamımı en çok etkileyen edebiyat deneyimi oldu. Belki de diyorum, çünkü bütün bir çocukluk dönemine yayılan o sürecin gerçek etkilerini bugün bile

kestirmem oldukça güç. Bu etkiyi fark etmem için, yeniden Antep'e gitmem, yeniden annemin o muhteşem masallarını dinlemem, yeniden çocuk olmam gerekti. O coşku dolu geri dönüşün ilk ürünü olmuştu Masal Masal İçinde. Annemden dinlediğim anonimleşmiş bir masalı, kendimce derleyip düzenleyerek, kendi üslubumca kâğıda dökmüştüm.

Aradan tam on iki yıl geçti. On iki yıl kısa bir zaman değil, ama bir kitabı klasik yapmak için uzun bir süre de değil.

Masal Masal İçinde şimdi birçok okulda yardımcı ders kitabı olarak okutuluyor. On binlerce genç insanın hayal dünyasında, güzeli, doğruyu ve iyiliği çağrıştıran imgeler oluşturuyor. Her yıl binlerce yeni okura ulaşıyor. Dahası bu okurları nerede görsem, onlar benden annemin yeni masallarını istiyor.

Olmayan Ülke'yi yazmama yol açan nedenler tam olarak bunlar mı, bilmiyorum, ama öteden beri masal dinlemeyi, masal okumayı, masal düşlemeyi sevmişimdir. Tabii annem Terzi Fatma'nın katkılarını küçümsemeyelim, çünkü Olmayan Ülke'nin ilk anlatıcısı, ilk esinleyicisi de odur. Bu masalı ona anlatan isimsiz masalcıyı da unutmayalım. Eğer o masalcı olmasaydı, bu kitap da olmazdı. Bir de bu kitabın sonuna doğru beklenmedik bir anda yaşamımıza giren torunum Rüzgâr var.

Rüzgâr, kitabın ortalarında bir yerde çıkageldi. Tam da “Bu kitabı kime adasak?” diye düşünürken. Sanki bu sorunun yanıtı gibi. Böylece Olmayan Ülke’nin başkahramanının ismi de Rüzgâr oldu, tabii adayacağımız kişi de.

“Olmayan Ülke” bir ütopya aslında. Güzel umutlarımızın, renkli hayallerimizin, tatlı düşlerimizin ürünü olan bir yer. Savaşın, şiddetin, sömürünün, nefretin ve öfkenin olmadığı bir yer. “Olmayan Ülke” ismini ben bulmadım. Peter Pan’ı okuyanlar, orada da “Olmayan Ülke”den bahsedildiğini bilirler. Bizim “Olmayan Ülkemiz” farklı bir yer de olsa, Peter Pan’ı yaratan James Matthew Barrie’ye bu isimden dolayı saygılarımızı sunmak bir yazarlık borcu.

Masal Masal İçinde beni çok mutlu eden bir kitap oldu, Olmayan Ülke’nin de aynı etkiyi yaratacağını umuyorum, dahası bu masal işini sürdürmeyi planladığımı da burada açıklamak istiyorum. Bu açıklama, galiba bir tür söz verme anlamı da taşıyor. Çocuklar için yazmak güzel olduğu kadar anlamlı da...

Güzel anlamların çoğalması dileğiyle, iyi okumalar.

*Bu kitabı yazarken bana her türlü desteği veren
sevgili arkadaşlarım Erhan Çekiç ile Kemal Koçak'a,
kızım Gül'e, eşim Vildan'a çok teşekkür ederim.
Onların desteği ve katkısı beni yaratıcı kıldı,
bu masalın güzel olmasını sağladı.*

Rüzgâr'a

İçindekiler

İnsanlar ile Büyücülerin Gün Ovası'ndaki Son Savaşı	1
Su Hanım'ın Tuhaf Seçimi	11
Büyücü Kral'ın Oğlu Rüzgâr'ın Su Hanım'a Duyduğu Sevgi	21
Yedi Gün Sürecek Yedi Büyük Yarışmayı Kim Kazanacak?	35
Padişah'ın Büyük Öfkesi	49
Su Hanım'ın Saraydan Kaçışı	63
Ay Dağları'ndaki Altın Kanatlı Kelebek	73
Hayal Ülkesi'nin Büyücü Kraliçesi	87
Büyücü Teyze Kocaman Bir Akbaba Oluyor	103
Büyücü Dayı Dev Bir Örümceğe Dönüşüyor	115
Büyücü Kraliçe, Su Hanım ile Rüzgâr'ın Peşinde	123
Ay Tanrısı'na Sunulan Kurban	131
Olmayan Ülke	141

OLMAYAN ÜLKE

İNSANLAR İLE BÜYÜCÜLERİN GÜN OVASI'NDAKİ SON SAVAŞI

vvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tel-
lal iken, pireler berber iken, ben annemin beşiğini
tingır mıngır sallar iken, bir varmış bir yokmuş,
yeryüzünde canlı çokmuş. Uçanı, kaçanı, yüzeni, sürüneni,
toprakta biteni, denizde boy vereni, dağda açanı, vadide büyü-
yeni, tüylüsü, pullusu, zırlısı, kanatlısı, hörgüçlüsü, iki ayak-
lısı, kırk ayaklısı, iriyarısı, minicik olanı; yaşlı dünyamızda
renk renk, boy boy, çeşit çeşit, soy soy milyonlarca farklı var-
lık, farklı yaratık yaşarmış. Ama bu yaratıkların arasında en ze-
ki olanları sadece insanlar ile büyücülermiş.

Aslında insanlar ile büyücüler birbirlerine çok benzerlermiş. Ama büyücüler ay tozundan yaratıldıklarını düşündükleri için topraktan gelen insanları küçümserlermiş. İnsanlar da büyücülerin kendilerinden daha yetenekli olmalarını çekemez, onları uğursuz sayar, hiçbir yerde aralarına almazlarmış. Böylece bu iki zeki yaratık karşılıklı hep düşmanlık besler, birbiriyle hep savaşırmış. Bu savaşların sonuncusu, yeryüzünün en güzel köşelerinden biri olan Gün Ovası'nda, insanların kurduğu Akıl Ülkesi'nin topraklarında yaşanmış. Haftalarca süren savaşın sonunda Akıl Ülkesi'nin Padişahı, Hayal Ülkesi'nin Büyücü Kralı'nı yenmiş. Kralları ölen büyücüler, Ay Dağları'nın arkasındaki Hayal Ülkesi'ne çekilmişler. Akıl Ülkesi'nin insanları ise büyücülere karşı kazandıkları bu zaferi büyük törenlerle kutlamış, Padişahlarını da gelmiş geçmiş en büyük hükümdar ilan etmişler. Kuşkusuz Padişah çok sevinmiş halkının kendisine verdiği onura. Üç kızını da yanına alarak sokaklarda eğlenenlerin arasına karışmış. Daha önce hiçbir hükümdarın kendileriyle birlikte eğlendiğini görmeyen halk, Padişahlarını zafer duygusunun verdiği sarhoşlukla, çılgınca alkışlamış. Bu kadar yoğun bir coşkuyla karşılaşan Padişah'ın da halkına duyduğu bağlılık artmış, insanlarına beslediği sevgi çoğalmış. Ama Padişah yüreğindeki

sevginin hepsini halkına veremezmiş, çünkü onun başka bir tutkusu daha varmış; daha doğrusu üç tutkusu: üç kızı. Gök Hanım, Yer Hanım, Su Hanım. Bu yüzden Padişah sevgisinin, şefkatinin yarısını ülkesinin insanlarına bağışladıysa, kalan yarısını da üç kızına vermiş. Akıl Ülkesi'nin muzaffer Padişahı üç prensesin üçünü de ayrı ayrı sever, “Onlar benim dünyamı oluşturan birbirinden değerli, birbirinden iyi, birbirinden güzel üç anlamdır” dermiş.

Dermiş ama aslında onun yüreğinde en küçük kızı Su Hanım'ın ayrı bir yeri varmış... Çünkü Su Hanım, Padişah'ın ölen karısına çok benzermiş. Ama Padişah bunu Gök Hanım ile Yer Hanım'a hiç belli etmez, sevgiyi üç prensese de eşit dağıtmaya özen gösterirmiş. Su Hanım'a bir hediye verecekse, Gök Hanım ile Yer Hanım'a da verir; Gök Hanım'a bir elbise diktirecekse, terziyi çağırır, Su Hanım ile Yer Hanım'a da diktirir; Yer Hanım'a ayakkabı yaptıracaksa, kunduracıyı çağırır, Gök Hanım ile Su Hanım'a da yaptırmış. Kızlarının hiçbirini gözünün önünden ayırmaz, nereye gidecekse onları da yanında götürürmüş. Prensesler de Padişah'ı aynı içtenlikle sever, babalarının bir dediğini iki etmezlermiş. Saray ailesi böylece mutluluk içinde yaşayıp gidermiş.

Mutlu günler çabuk geçer derler ya, Padişah'ın sarayında da öyle olmuş. Prensesler bir anda serpilmiş, güzelleşmiş, gelin olacak yaşa gelmiş. Ama bizim Padişah'ta kızlarının büyüdüğünü görece göz nerede? O hâlâ kızlarını küçük birer çocuk sanıyor, onlara sanki çocukmuş gibi davranıyormuş. Kızlar da çok terbiyeli olduklarından, babalarına “Artık biz büyüdük, bizim yuva kurma zamanımız geldi” demeye cesaret edemiyorlarmış. Bu durumu kızları büyüten Dadı Kadın da görüyormuş. Dadı Kadın bakmış başka çaresi yok, bir gün üç prensesi de başına toplamış. Ve şunları söylemiş:

“Bu böyle olmayacak yavrularım, mademki Padişah babanızla açıkça konuşamıyorsunuz, o zaman dolaylı olarak anlatalım meramımızı.”

Ertesi sabah, Padişah'ın huzuruna kocaman bir karpuz gelmiş. Karpuzu gören Padişah:

“Bu da ne?” diye sormuş.

Bir adım öne çıkan Baş Vezir açıklamış:

“Bir hediye, Devletlim. Büyük prenses Gök Hanım yolladı.”

Padişah karpuzu çok severmiş, mutlu olmuş.

“Aferin Gök Hanım'a... Kesin o zaman şunu da yiyelim” demiş.

Karpuz kesilmiş, ama bir de bakmışlar ki içi çürük. Padişah aldırmamış.

“Raslantı” demiş.

Ama ertesi gün huzuruna yine bir karpuz gelmiş. Bu kez Sağ Vezir açıklamış:

“Ortanca prenses Yer Hanım’ın hediyesi, Devletlim.”

Padişah gülümseyerek, dünkü emrini yinelemiş:

“İyi o zaman, kesin de yiyelim.”

Karpuz derhal kesilmiş, fakat o da ne, bu karpuz da çürük çıkmış.

Padişah’ın kaşları çatılmış, ama çok da üstünde durmamış.

“Bizim kızlar da karpuz seçmeyi hiç bilmiyorlar” diye söylenmiş.

Fakat ertesi gün bir başka karpuz daha gelmesin mi? Padişah akıllı adam, bir şeyler döndüğünü sezinlemiş, ama sabretmiş, işin sonuna varmasını beklemiş. Bu kez Sol Vezir açıklamış:

“Küçük prenses Su Hanım’ın hediyesi, Hünkârım.” Sol Vezir duraksamış, sesini kısarak sormuş: “Bunu da keselim mi?”

Padişah kararlılıkla başını sallamış.

“Kesin, belki bu iyi çıkar.”

Karpuz derhal kesilmiş, fakat ne yazık ki sonuç yine aynı-

miş. Üçüncü karpuzun da çürük çıktığını gören Padişah kendini daha fazla zapt edememiş, öfkeyle gürlemiş:

“Ne demek şimdi bu? Benim gözümünden sakındığımı, canım kadar sevdiğim, gece gündüz üzerlerine titrediğim prenseslerim, bana bu çürük karpuzları mı layık gördüler?”

Korkudan tir tir titreyen Baş Vezir, ne diyeceğini bilememiş. Padişah’ın huzurunda gergin bir hava eserken, birden Dadı Kadın çıkıvermiş ortaya. Hükümdarın önünde diz çökmüş, baş eğmiş ve demiş ki:

“İzniniz olursa, bunun anlamını ben söyleyeyim size.”

Padişah yaşlı kadına saygı duyar, onu bir abla gibi severmiş; öfkesini bastırıp, tahtına yaslanmış.

“İzin senin Dadı Kadın, söyle bakalım, nedir bu kızların derdi?”

Dadı Kadın eğdiği başını kaldırmış, gözlerini Padişah’ın yüzüne dikmiş.

“Prenseslerinizin bir derdi yok, Hünkârım... Onlar olması gerekeni istiyorlar...”

Padişah anlamamış, kaşlarını çatmış.

“Bilmece gibi konuşma Dadı Kadın! Neymiş olması gereken, ne diyeyksen açık söyle.”

Dadı Kadın derin bir nefes aldıktan sonra baklayı ağzından çıkarmış:

“Kızlarınız evlenmek istiyor, Devletlim. Artık onları baş göz etmenin zamanı geldi.”

Padişah tahtında huzursuzca kıpırdanmış.

“Sen ne diyorsun Dadı Kadın!” diye çıkmış. “Benim kızlarım daha çocuk, ne evlenmesi, nereden çıktı bu laf şimdi?”

Dadı Kadın saygıyla bakmış.

“Onlar çocuk değil, Padişahım. Gök Hanım, Yer Hanım ve Su Hanım büyüdüler, birer genç kız oldular, ama siz onların serpilip güzelleştiklerini fark edemiyorsunuz. Çünkü onları çok seviyorsunuz. Sizin o büyük sevginiz, gözlerinizi bağlıyor, gerçekleri göremiyorsunuz. Kızlarınız birer yetişkin oldu. Onların kendi yuvalarını kurmalarının, dünya evine girmelerinin vakti geldi.”

Padişah'ın kafası karışmış, Dadı Kadın doğruyu mu söylüyor yoksa, diye geçirmiş aklından. O ilk kez kızlarının büyü-müş olabileceğini düşünürken Dadı Kadın sözlerini sürdür-müş:

“Siz bir babasınız, Padişahım. Babaya, anneye çocukları hep küçük görünür. Onlar kaç yaşına gelirlirse gelsinler hiç büyü-

mezler. Size naçizane önerim, kızlarınıza, başkalarının gözüyle bakmanız. O zaman siz de göreceksiniz, Gök Hanım'ın, Yer Hanım'ın ve Su Hanım'ın ne kadar büyüdüğünü, nasıl birer erişkin genç kız olduğunu.”

Bu sözleri başka biri söylese, Padişah hemen kovarmış huzurundan, ama karşısında saydığı, güvendiği Dadı Kadın varmış.

“Peki o zaman” demiş, “senin hatırına, başkalarının gözüyle bakacağım kızlarıma...”

Dediğini yapmış da; uzaktan uzağa, karşısında sanki kendi kızları değil de üç yabancı varmış gibi izlemeye başlamış Gök Hanım'ı, Yer Hanım'ı ve Su Hanım'ı. Ve daha ilk anda anlamış Dadı Kadın'ın haklı olduğunu. Karşısında üç küçük çocuk değil, nefes kesecek güzellikte üç genç kız duruyormuş. Padişah hatasını anlayınca, Dadı Kadın'ı derhal huzuruna çağırmış.

“Sözlerin yerindeymiş Dadı Kadın. Kızlarıma duyduğum sevgi benim gözlerimi kör etmiş, onların büyüdüğünü görememişim. Sevgi benim aklımı tutsak etmiş, onların yetişkin olduğunu anlayamamışım. Ama gözüm açıldı, aklım, sevgimin tutsaklığından kurtuldu, artık kızlarımin mutluluğu için elimden geleni yapabilirim.”

Padişah bunları söylemiş söylemesine de kızlarını nasıl evlen-

direceğini hâlâ bilmiyormuş. Yine Dadı Kadın yardımcı olmuş.

“Bundan kolay ne var, Hünkârım. Ulaklar yollayın dört bir yana, haber salın her tarafa, ülkenin yakışıklı gençleri, yiğit delikanlıları, eğitimli bekârları toplansın saray meydanında.”

Padişah pek emin olamamış.

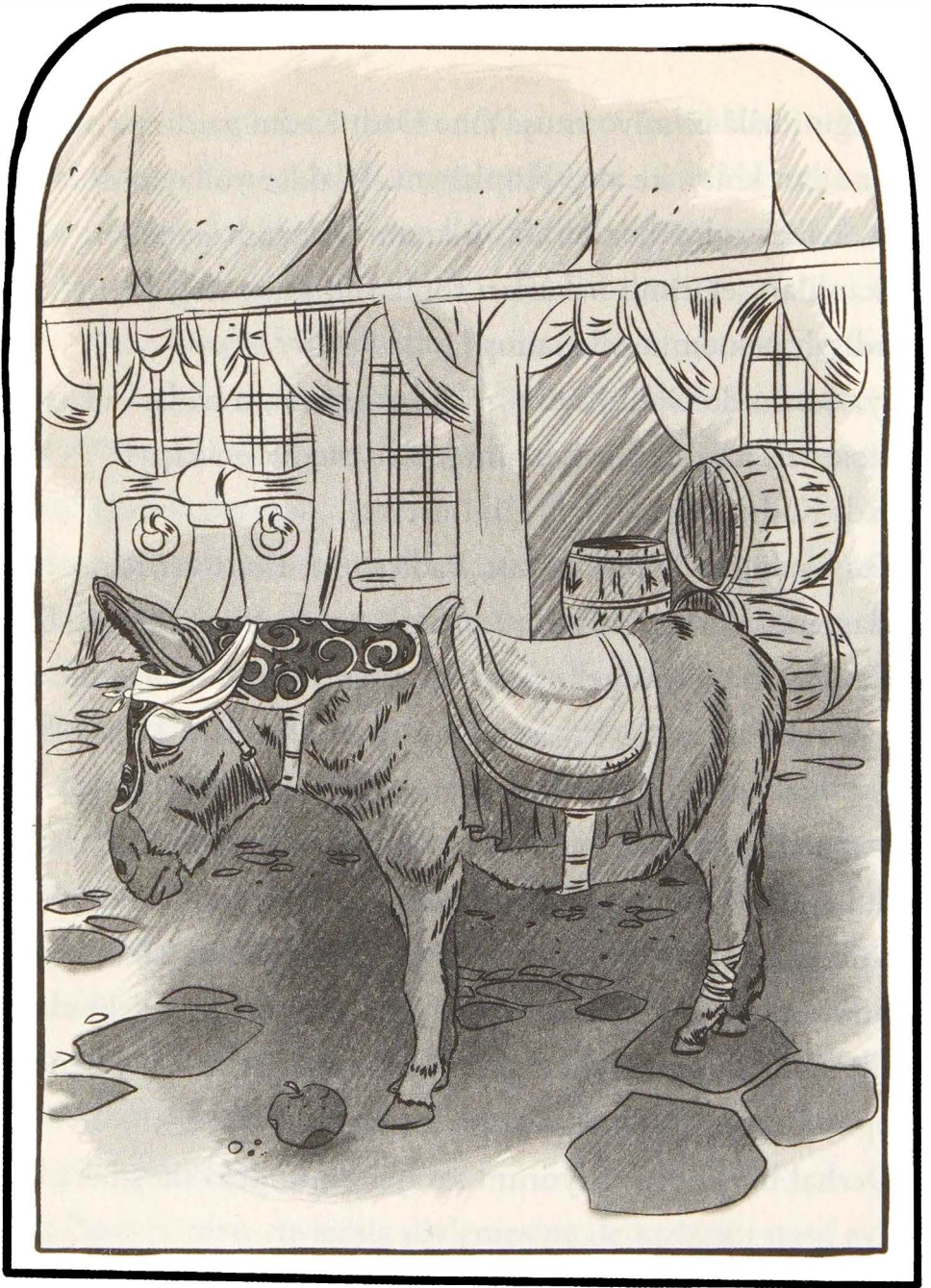
“İyi dersin de Dadı Kadın, o kadar gencin, o kadar kalabalığın içinden nasıl seçecek bizim kızlar istedikleri kişiyi?”

Dadı Kadın bilgiç bilgiç gülümsemiş.

“Düşündüğünüz şeye bakın, Padişahım. Emir verirsiniz mimarlarınıza, derhal bir köprü yaparlar sarayınızın önüne. Damatları seçme günü gelince, prensesler köprüünün üzerine çıkar, adaylar da tek tek geçer köprüünün altından. Prensесlere birer elma veririz, eğer adaylardan beğendikleri biri olursa, elmayı ona atarlar. Böylece seçmiş olurlar müstakbel eşlerini.”

Bu fikir pek hoşuna gitmiş Padişah'ın; hemen ulaklar çıkarmış ülkenin dört bir yanına, haber salmış her tarafa, tez zamanda toplansın diye damat adayları sarayın önündeki alanda. Bir yandan da ülkenin en seçkin mimarlarını, en yetenekli yapı ustalarını toplayıp vermiş emrini:

“Derhal bir köprü istiyorum sarayın önündeki meydana.”

2

SU HANIM'IN TUHAF SEÇİMİ

ırk gün kırk gece sürmüş hazırlıklar, kırk gün kırk gece taban tepmiş ulaklar, kırk gün kırk gece haber ulaştırılmış ülkenin bütün gençlerine... Kırk gün kırk gece çalışmış yapı ustaları. Kırkinci günün sonunda, zarif bir gerdanlık gibi güzel bir köprü kurmuşlar sarayın önündeki meydana.

Kırk birinci günün sabahı mahşer yeri gibi kalabalıkmış sarayın önündeki meydan. Ülkenin dört bir yanından gelen damat adayları doldurmuş koca alanı. Kırk birinci günün sabahı; Gök Hanım, Yer Hanım ve Su Hanım birbirinden parlak

üç mücevher gibi dizilmişler köprünün üzerine. Prenseslerin köprüde yerlerini aldığını gören Padişah neşeyle gürlemiş:

“Vurun davulları, çalın boruları; geçsin ülkenin en yakışıklı, en akıllı, en yiğit, en bilgili damat adayları.”

Böylece başlamış geçit töreni. Esmer, kumral, sarışın gençler; uzun boylular, orta boylular, kısa boylular, güzel yüzlüler, güzel gözlüler, güzel sözlüler, yetenekli sanatçılar, cesur askerler, akıllı devlet adamları ağır adımlarla geçmeye başlamışlar üzerinde üç prensesin kismetlerini beklediği köprünün altından. Adayların hepsi de devlet kuşu başına konsun istiyormuş. Hepsi de köprünün üzerinde üç elmas tanesi gibi parıldayan üç prenesten birinin kalbini kazanıp saraya damat olarak girmeyi istiyormuş. Fakat çabaları boşunaymış, çünkü damat adayları zaten belliymiş. Büyük prenses Gök Hanım, Sağ Vezir’in büyük oğluna, ortanca prenses Yer Hanım ise Sol Vezir’in ortanca oğluna sevdalıymış. Küçük prenses Su Hanım’a gelince, sadece o kimseye sevdalı değilmiş ama uyumlu bir kız olduğundan, “Mademki ablalarım evlenecekler, ben de adaylar arasından bir damat bulur, girerim dünya evine” diyormuş.

Kızların bu kararlarından habersiz olan damat adayları, kendilerini prenseslere beğendirmek, onların ilgsini çekmek için

en şık giysileriyle, en gösterişli tavırlarıyla geçiyorlarmış köprü-
rünün altından.

İlk elmayı büyük prenses atmış. Nasıl atmasın ki, gönlünü
kaptırdığı Sağ Vezir'in yakışıklı oğlu, tam köprü-
rünün altından geçiyormuş. Elma boşlukta uçmuş, uçmuş, uçmuş, Sağ Ve-
zir'in oğlunun kalbine düşmüş. Sağ Vezir'in oğlu şöyle bir sal-
lanmış kalbine çarpan elmanın etkisiyle, ama hemen toparlan-
mış ve büyük bir mutlulukla selamlamış Gök Hanım'ı.

Padişah bakmış, Gök Hanım gülümsüyor, o da çok mem-
nun olmuş bu işe. Çünkü Sağ Vezir'in oğlunu severmiş, onun
yakışıklı olduğu kadar, terbiyeli bir genç olduğunu da bilir-
miş. Padişah kendinden memnun, öteki kızlarına bakmış. Kü-
çük prenses boş gözlerle köprü-
rünün altından geçmekte olan ka-
labalığı süzerken, Yer Hanım sanki damat adaylarının arasında
birini arar gibi bakınıyormuş. Derken onun da yüzünde
güller açmaya başlamış, Padişah neler olup bittiğini anlama-
dan ortanca prenses elindeki elmayı Sol Vezir'in aşağıdan geç-
mekte olan sevimli oğluna fırlatmış. Bu elma da hedefini bul-
muş. Sol Vezir'in oğlu da gülümseyerek selamlamış ortanca
prensesi. Padişah bakmış Yer Hanım'ın mutluluğuna diyecek
yok, pek bir sevinmiş bu işe. Çünkü o da Sol Vezir'in oğlunu

takdir eder, iyi eğitim almış bu delikanlıya çok saygı duymış.

Sıra gelmiş küçük prensese. Ama Su Hanım hâlâ bomboş gözlerle bakıyormuş köprüünün altından geçen damat adaylarına. Padişah ise merakla izliyormuş en çok sevdiği kızını. Bakalım küçük kızı kimi seçecekmiş, bakalım kimi getirecekmiş saraya damat olarak? Birden küçük prensesin yüzünün kızardığını fark etmiş, dikkatle bakmış; evet, Su Hanım'ın gözlerinde de tuhaf bir parıltı varmış. Padişah merakla küçük prensesin baktığı yöne dönmüş. Bir de ne görsün, bir gözü kör, bir ayağı topal, uyuz bir eşek. “Yanıldım herhalde, kızım bu zavallı hayvana niye baksın?” diyerek yeniden küçük prensese dönmüş, ama hayır, Su Hanım hâlâ hayran hayran o eşeği süzüyormuş.

Padişah, yok canım olamaz, diye düşünürken, küçük prenses, elindeki elmayı kaldırdığı gibi fırlatmış eşeğe doğru. Padişah'ın şaşkın bakışları altında elma, eşeğin karnına çarpmış. Padişah, “Olamaz, bir yanlışlık oldu” diye kendi kendine söylenirken, izleyenler arasında önce bir sessizlik olmuş, ardından kahkahalar duyulmaya başlanmış. Halkının önünde rezil olan zavallı Padişah ne yapacağını bilemezken soğukkanlı Baş Vezir yetişmiş yardımına. Köprüünün üzerinden seslen-

miş kahkahaları bir türlü dinmek bilmeyen ülke halkına:

“Bir yanlışlık oldu, küçük prenses yeniden deneyecek hakkını.”

Küçük prenses yeniden almış eline elmayı, damat adayları yeniden geçmeye başlamış köprünün altından. Ve çok geçmeden, Su Hanım yeniden savurmuş elmayı kalabalığın arasından seçtiği kişiye.

Ama o da ne? Elma yine bir gözü kör, bir ayağı topal bizim zavallı eşeğe isabet etmesin mi? Yine büyük bir kahkaha yükselmiş kalabalıktan.

“Eyvah” demiş Padişah içinden. “Eyvah ki eyvah, ne oldu şimdi bu kıza? Böyle giderse maskara olacağız dosta düşmana.”

Gök Hanım ile Yer Hanım da huzursuz olmuşlar, kardeşlerinin kulağına eğilerek, onu uyarmışlar.

“Ne yapıyorsun sen? Kör müsün, koca eşeği görmüyor musun?”

Küçük prenses de şaşkınmış.

“Ben... Ben...” diye kekelemiş. “Ben eşeğe değil, çok yakışıklı bir delikanlıya attım elmayı.”

Ama ablaları küçük kardeşlerinin saçmaladığını düşünmüş-

ler, onu dinlememişler, çünkü köprünün altında halk onlara gülmeyi sürdürüyormuş. Üstelik Baş Vezir de artık ne diyeceğini kestiremiyor, durumu nasıl kurtaracağını bilemiyor-muş. Neyse ki Dadı Kadın oradaymış da, yetişmiş yardımlarına, hemen bir çare bulmuş içinde bulundukları umarsız duruma.

“Dinleyin, dinleyin” diye bağırmış kahkahadan kırılan kalabalığa. “Küçük prensesimiz muziptir biraz. Siz gülün, eğlenin diye kasten yaptı bunu. Her zaman toplanmıyor ki halkımız bir araya. Toplanmışken bu meydana, hoşça anlar yaşayın istedi. Şu ölümlü dünyada hiç değilse bir gününüzü gülererek geçirin istedi. Bu kez ciddi atışını yapacak, üçüncü damat adayı işte bu son atışla ortaya çıkacak.”

Halk inanmış Dadı Kadın’a, meydandaki herkes susmuş, küçük prensesin son atışı yapmasını beklemeye koyulmuş. Damat adayları bir kez daha geçmeye başlamış köprünün altından. Küçük prenses yine almış elmasını eline. Başta Padişah olmak üzere Gök Hanım, Su Hanım, Dadı Kadın, Baş Vezir ile Sol Vezir ve Sağ Vezir nefeslerini tutarak izlemişler onu.

Küçük prensesin ise yüzü mutlulukla aydınlanmış yine. Bel-

li ki hedefi kestirmiş gözüne. Birden kaldırmış elini, savurup atmış elmayı köprünün altından akmakta olan kalabalığın arasındaki müstakbel eşine. Elma uçmuş, uçmuş, bilin bakalım kime isabet etmiş? Evet, yine bir gözü kör, bir ayağı topal, zavallı eşeğin üzerine.

Bunu gören Padişah daha fazla dayanamamış:

“Yeter!” diye gürlemiş. “Yeter artık bu kadar rezalet! Mademki prensesimiz bu sakat eşeğe attı elmasını, isteği yerine gelecek. Mademki benim küçük kızım bir eşeği seçti, onunla evlenecek.”

Kalabalıktan yükselen kahkahalar dinmiş, gülüşmeler son bulmuş, ortalığı derin bir sessizlik kaplamış. Halk, küçük prenses için üzülmeye başlamış. Çünkü Padişahlarını iyi tanır-larmış, öfkелendiğinde ne kadar acımasız biri olduğunu çok iyi bilirlermiş. Çünkü Padişahları söylediği sözden asla geri dönmezmiş. Üzüntüyle fısıldaşmış halk, üzüntüyle söylenmiş halk, üzüntüyle evlerine çekilmiş halk.

Padişah ise öfkeyle savurarak pelerinini sarayın yolunu tutmuş, tabii üç prenses, Dadı Kadın ve üç vezir de peşinden. Dadı Kadın güçlүkle yetişmiş, burnundan soluyarak hızlı hızlı yürüyen hükümdara. Korkarak yaklaşmış yanına.

“Soylu Padişahım, lütfen beni dinleyin, soylu Padişahım yapmayın.”

Padişah durmamış bile, ama Dadı Kadın da bırakmamış peşini.

“Su Hanım’ı hepimizden iyi tanırıyorsunuz, iyi bilirsiniz. Onun kalbi altın gibidir. O sizi, Padişah babasını rezil etmeyi düşünmez. Belli ki bir iş var bu işin içinde. Belli ki bir yanlışa kurban gidiyor küçük prensesimiz... Ya da hastadır, başı dönmüştür, ne bileyim hedefi iyi görememiştir. Bir rastlantı olmuştur belki. Soylu Padişahım, Su Hanım’ı affedin.”

“Hayır!” diye bağırmış Padişah. “Üç kez rastlantı olmaz. Hiç savunma bana karşı, benim kızımı. Sen de gördün, tam üç kez o zavallı eşeğe attı elmayı. Tam üç kez rezil etti beni. Tam üç kez yerin dibine girdim herkesin gözü önünde. Bu yüzden artık benim küçük prensesim o uyuz eşekle yaşayacak, sarayın en kötü ahırında.”

Padişah öfkesini alamamış, Baş Vezir’e dönmüş.

“Emrimi hemen uygulayın. İkisini de aynı ahıra kapatın.”

Dadı Kadın, Padişah’ın inadını bildiğinden daha fazla diretmemiş, aradan birkaç gün geçerse öfkesi diner, kızına duyduğu sevgi, hırsını yener, diye düşünmüş. Bir yandan da, hem bu

olay küçük prensese de bir ders olur, diye geçirmiş içinden. Büyük bir yanlış yaptı, koca Padişah'ı küçük düşürdü bütün ülkenin gözü önünde.

3

BÜYÜCÜ KRAL'IN OĞLU RÜZGÂR'IN SU HANIM'A DUYDUĞU SEVGİ

öylece Gök Hanım ile Yer Hanım için düğün hazırlıkları başlarken Su Hanım da kapatılmış ahıra. Zavallı küçük prenses pis kokulu ahırda oturmuş kara kara düşünürken kapı açılmış, Saray Seyisi, şu bir ayağı topal, bir gözü kör eşeği sokmuş içeriye. Eşek içeri girince küçük prenses heyecanla kalkmış ayağa, hayranlılıkla bakakalmış Seyis'in itekleyerek getirdiği zavallı hayvancağıza. Su Hanım'ın hayran hayran eşeğe baktığını gören Seyis üzüntüyle sarsılmış, kederle mırıldanmış kendi kendine, “Ah ne yazık, dünyalar güzeli prensesimiz aklını yitirdi” diye.

Ama gözlerini eşekten alamayan Su Hanım, ne Seyis'in söylediklerini duymuş, ne adamın üzüntüsünü fark etmiş. Çünkü onun baktığı yerde sakat bir eşek değil, bugüne kadar gördüğü en yakışıklı delikanlı duruyormuş. Fakat, küçük prenses dışında hiç kimse bu gerçeğin farkında olmadığından Seyis de yakışıklı delikanlıyı sakat bir eşek olarak görüyormuş. Delikanlı ise sağ elinin işaretparmağını dudaklarına götürerek, Su Hanım'a "sakın bir şey söyleme" diye işaret ediyormuş. Sonunda Seyis ahırdan çıkmış, böylece delikanlı ile küçük prenses baş başa kalmış.

Delikanlı usulca Su Hanım'a yaklaşarak açıklamaya çalışmış.

"Beni bağışla, seni çok zor duruma düşürdüm. Beni bağışla, babanı rezil ettim. Beni bağışla, senin bu ahıra kapatılmana neden oldum."

Oysa ne yaşananlar, ne de içinde bulunduğu durum umundaymış Su Hanım'ın. Bu yakışıklı delikanlı yanında olduktan sonra ha saraydaki odasında olmuş, ha bu gübre kokan ahırda. Küçük prenses büyülenmiş gibi bakıyormuş delikanlıya, "Önemli değil" diye mırıldanmış güçlkle.

"Ne bu pis kokulu ahır, ne de özgürlüğümün elimden alınmış olması önemli. Çünkü..."

Yüzü kızarmış sözlerini sürdürememiş.

“Çünkü...” diye üstelemiş delikanlı.

Küçük prenses mahcubiyetini yenerek açıklamış:

“Çünkü sen bütün yaşamımı değiştirdin. Çünkü sen bütün duygularımı değiştirdin. Çünkü sen yanımdasın. Sen yanımdayken bunların hiçbirini beni rahatsız etmiyor.”

Delikanlı, Su Hanım kadar rahat değilmiş. Mutluymuş mutlu olmasına, ama içinde büyük bir sıkıntı varmış. Kesik kesik konuşmuş:

“Ne kadar iyisin... Ama ben buna değmem. Gözlerin nasıl da sevgiyle bakıyor bana. Oysa ben bu sevgiyi hiç hak etmiyorum.”

Bu sözleri delikanlının engin gönüllülüğüne vermiş Su Hanım. Onu biraz cesaretlendirmek istemiş.

“Sana sevgiyle bakan gözlerim, bu ışığı senden aldı. Sana gülümsüyorsam, senden yansıyan iyilik sayesinde. Seni görmeden önce sevgi nedir bilmezdim, o kalabalığın arasında gözlerim seni görünce anladım. Ablalarım aşktan bahsederlerdi bana, anlamazdım, seni görünce bildim. Seni görmeden önce, kendi kozasında yaşayan bir kelebektim, seni gördüm uçmaya başladım. Hayır, sen bana kötülük etmedin, sen bana en büyük mutluluğu verdin.”

Delikanlının yüzünde ezik bir ifade belirmiş.

“Ama ben sandığın kadar iyi biri değilim” demiş.

Prensesin gözlerindeki parıltı hiç ama hiç eksilmemiş.

“Şaka yapıyor olmalısın; sen iyi değilsen, yeryüzünde kimse iyi değildir. Sen doğru değilsen, doğruluğu tartışmak lazım yeniden.”

Bu sözler üzerine Su Hanım’ın yüzüne bakmadan mırıldanmış delikanlı:

“Ama gerçeği bilmiyorsun, ben sana kötülük etmeye gelmiştim.”

İnanmayan gözlerle süzmüş küçük prenses delikanlıyı.

“Sen kimseye kötülük edemezsin, istesen de yapamazsın” diyerek delikanlının iki elini birden tutmuş. “Bu eller zalimlik için yaratılmamış.”

Delikanlının gözlerine bakmış.

“Bu gözler asla nefretle bakamaz insana.”

Delikanlının dudaklarına dokunmuş.

“Bu dudaklardan kötü sözler dökülmez asla.”

Delikanlı iyice utanmış, başını sallamış.

“Bilmiyorsun... Beni yeterince tanımıyorsun. Benim adım Rüzgâr... Büyücü Rüzgâr... Ben, Ay Vadisi’nde büyücülerin

yaşadığı Hayal Ülkesi'nden geliyorum. Ben, babanın öldürdüğü Büyücü Kral'ın oğluyum. Buraya babandan, babamın intikamını almak için gelmiştim.”

Küçük prensesin güzel yüzü gölgelenmiş, gözlerindeki parlattı usulca sönmeye başlamış, ama Büyücü Kral'ın oğlu Rüzgâr hemen toparlamış.

“Fakat seni görünce yapamadım. Seni görünce her şey değişti. Aklımdaki kötülük yok oldu, gözlerimdeki nefret silindi, yüreğimdeki kin söndü. Senin varlığın beni iyi biri yaptı. Vicdanımı uyandırdı, içimin karanlığını tepeden tırnağa ışıkla yıkadı. Şu anda güzel duygular içindeyim, sanki yıllar önceki halime, çocukluğuma dönmüş gibiyim. Ama belki de artık inanmazsın bana. Belki de artık kötü, intikamcı, nefret dolu biri olarak görürsün beni.”

Su Hanım'ın sönmekte olan mutluluğu yeniden alevlenmiş gözlerinde.

“Hiçbir zaman öyle düşünmem senin için” diye yinelemiş. “Mademki sevgi unutturdu nefretini, o zaman mutlu olmamız için bir neden yok. Mademki sevgi söndürdü düşmanlığı, o zaman ömrümüzün bundan sonrasını el ele yürümemiz için hiçbir engel yok. Mademki sevgi güzelleştirdi seni, baba-

mın huzuruna çıkalım hemen, anlatalım ona bütün gerçeği.”

Rüzgâr derin bir endişeyle bakmış.

“Bu, sandığın kadar kolay değil, Prensesim. Ben, Padişah babanı affettim ama, o beni affetmez. Ben onunla birlikte yaşamak isterim, ama o bir büyücüyü sarayında istemez. O hâlâ bana ve halkıma karşı büyük bir nefret besliyor. Haksız da sayılmaz, çünkü benim annem de insanlara karşı amansız bir kin duyuyor. İnsanlar ile büyücülerin arasında kan var. Bu kan temizlenmeden baban seni bana vermez, çok sevdiği kızını, yıllardır savaştığı düşmanıyla evlendirmez.”

Su Hanım yılmamış, ısrar etmiş:

“Yanılıyorsun, babam kötü bir insan değildir. Tamam, bana kızdı, ama sevgi söz konusu olduğunda cömerttir, bağışlayıcıdır. Tamam, o büyücülere düşmandır, ama seni tanıyınca vazgeçer kininden, nefretinden. Yanılıyorsun; birbirimizi sevdiğimizi görünce, bizi anlar, seni bağışlar, mutluluğumuzu onaylar.”

Su Hanım’ın inadı o kadar masummuş ki, Padişah’la görüşmek Rüzgâr’ın aklına yatmasa da sevdiği kızı kırmak istememiş.

“Tamam, Prensesim, istediğin gibi olsun. Çıkalım babanın huzuruna, ama bana biraz zaman ver. İzin ver de önce onun kalbini kazanayım.”

Su Hanım'ın soru dolu gözlerle baktığını görünce açıklamış düşüncesini:

“Ablalarının düğünü için baban yedi gün yedi gece sürecek bir şölen düzenleyecekmiş. Bu şölende yedi büyük yarışma olacakmış. Kuşkusuz ki kazanan kişi, Padişah babanın sevgisini, saygısını, güvenini kazanacak. Ben de katılacağım bu yarışlara ve herkesi yeneceğim. İşte o zaman açıklarız gerçeği. Babanın en mutlu olduğu anda. O zaman baban daha kolay kabul eder sevgimizi.”

Su Hanım da yerinde bulmuş Rüzgâr'ın söylediklerini.

“Haklısın; babam, cesaret ve yeteneğin saygı duyulması gereken değerler olduğunu söylerdi.” Bunu dedikten sonra duraksamış, yüzü gölgelenir gibi olmuş. “Ama bu yarışlara ülkenin her yerinden gelen yetenekli gençler, seçme savaşçılar katılacak. Ülkenin en iyi güreşçileriyle, en iyi ciritçileriyle, en iyi kılıç dövüşçüleriyle, en iyi mızrakçılarıyla, en iyi süvarileriyle, en iyi cambazlarıyla, en iyi şahbazlarıyla dövüşmek zorunda kalacaksın. Sen onları yenebilecek misin? Ya yaralanırsan ya başına bir şey gelirse?”

Rüzgâr güven dolu gözlerle süzmüş Su Hanım'ı.

“Hiç üzülme Prensesim, bana bir şey olmaz. Çok ustayımdır her türlü dövüşte, ayağıma çevik, bileğime sağlamımdır. Kor-

ku nedir bilmem, üstelik karanlık dünyanın en iyi güçleri benimledir her zaman, ama bir mesele var.”

Su Hanım merakla bakınca Rüzgâr açıklamış:

“Yarışlar sona erinceye kadar, kimseye benden bahsetmemelisin. Kimse varlığımdan haberdar olmamalı. Bu çok önemli. Eğer ben yarışmaları kazanmadan babam benim kim olduğumu anlarsa, ikimizi de affetmez. Sevgimizi asla kabul etmez.”

Su Hanım yumuşacık gülümsemiş.

“Yok söylemem, hem kime söyleyebilirim ki, yarışlar sona erinceye kadar babam beni bu ahırdan dışarı çıkarmaz.”

Rüzgâr olacakları görür gibi konuşmuş:

“Seni buradan çıkaracaklar, yeniden ablalarınla bir araya geleceksin. Sana elmayı neden sakat bir eşeğe attığını soracaklar. Belki seni aptal olmakla, hatta kendilerini rezil etmekle suçlayacaklar. Seni çok sıkıştıracaklar. Senden rica ediyorum, ne kadar yalvarırlarsa yalvarsınlar, ne kadar ısrar ederlerse etsinler, ne kadar öfkelenirlerse öfkeleninler, onlara sırrımızı söyleme. Eğer onlara sırrımızı söylersen zaman kırılır, yaşadıklarımız sona erer, aşkımız yarım kalır.”

Su Hanım, Rüzgâr’ın neden bu kadar tasalandığını anlayamamış.

“Bu tedirginliğin niye? Merak etme, sırrımızı söylemem kimseye. Neden bu kadar endişelisin; merak etme, seni asla vermem ele.”

“Elbette vermezsin, ama ben yine de uyarmak istedim. Biz büyücülerin bir yasası vardır. Eğer birine söz verdiysek, ne pahasına olursa olsun ona uymak zorundayız. Eğer uymazsak cezalandırılırız. Bizimle birlikte olan herkes de aynı yasayla bağlıdır. Şimdi sen bana sırrımızı açıklamayacağına dair bir söz verdin ya, eğer bu sözünü çiğnersen bütün bu güzellikler bir anda yok olur...”

Küçük prenses üzgün mırıldanmış:

“Yani seni bir daha göremez miyim?”

Rüzgâr derin bir özlemle bakmış.

“Görebilirsin, ama çok zor olur. Çünkü ben artık ne bu ülkede, ne de senin yanında kalabilirim.”

Su Hanım saf saf bakmış Rüzgâr'ın yüzüne.

“O zaman, ben senin ülkeneye gelirim” demiş.

“Bu o kadar kolay değil. Benim ülkem büyüldür. Öyle herkese görünmez. Üstelik sözünü tutmadığın için beni kolayca bulamazsın. Beni tekrar görmek için demir çarık delinmeli, demir asa eğilmelidir. Ancak ondan sonra beni bulabilirsin.

Ay Tanrısı'nın yzasıdır bu. Ne büyücüler, ne insanlar, ne sen, ne de ben, kimse bu yzayı çıgneyemez.

Küçük prensesin kederi kış yağmuru gibi kısa sürmüş.

“Ama biz ayrılmayacağız ki zaten. Neden dert ediyoruz ki bunları kendimize?”

Rüzgâr da kaptırırvermiş kendini prensesin iyimserliğine.

“İyi o zaman” demiş, “hadi hemen uygulamaya başlayalım düşündüklerimizi. Şimdi ben yine o zavallı eşeğin görünümüne bürünerek, ölmüş taklidi yapacağım. Sen ise ahırın kapısına vuracaksın, yardım isteyeceksin. Seyis kapıyı açınca da, ‘Eşek öldü, beni buradan çıkarın’ diye ağlayacaksın... Eşek öldüğüne göre baban daha fazla tutmaz seni ahırda.”

Hoşuna gitmiş bu oyun Su Hanım'ın.

“Tamam, ama bir daha ne zaman göreceğim seni?”

Büyücü oğlu masum bir öpücük kondurmuş Su Hanım'ın al yanağına.

“Biraz sabredeceğiz Prensesim, ilk fırsatta seni görmeye geleceğim, ama önce şu ahırdan kurtulmamız lazım. Hadi ben yere uzanıyorum, sen de vurmaya başla kapıya.”

Rüzgâr dediğini yapmış, küçük prenses de derin bir nefes alıp başlamış kapıyı yumruklayarak bağırmaya.

“Seyis... Seyis... Beni derhal buradan çıkarın... Beni buradan çıkarın!”

Seyis seğirtip gelmiş, kapıyı açmış. Su Hanım açılan kapıdan hemen kendini dışarı atmış.

“Zavallı eşek öldü, beni burada tutamazsınız” diye feryat fiğan bağırmaya başlamış.

Seyis bakmış ki eşek gerçekten de yerde cansız yatıyor, bir an ne yapacağını bilememiş. Su Hanım bağırmayı sürdürmüştü:

“Bir prensesi ölü bir eşekle aynı yerde tutamazsınız.”

İşin içinden çıkamayan Seyis, küçük prensesi almış Dadı Kadın’a götürmüştü, ama bir yandan da Padişah duyar da kendisini cezalandırır diye çok korkuyormuş. Panik içinde, telaşla olanları yaşlı kadına anlatmış. Dadı Kadın onu yatıştırmış.

“Hiç merak etme Seyis” demiş, “sen doğru olanı yaptın. Ben şimdi gider Padişahımıza gerçeği anlatırım. Öfkesini dindirir, kızını bağışlamasını sağlarım.”

Seyis gittikten sonra Dadı Kadın, Su Hanım’ı da yanına alarak Padişah’ın huzuruna çıkmış. Padişah, küçük kızını karşısında görünce sinirlenmiş.

“Ne arıyorsun sen burada?” diye çıkmış.

Prensesin yerine Dadı Kadın yanıtlamış soruyu.

“Durun, hemen kızmayın, Devletlim. Prensesimizi birlikte ahıra kapattığınız zavallı eşek öldü. Ama daha önemlisi, kızınızın aklı başına geldi.” Su Hanım’a dönüp, “Öyle değil mi Prensesim?” demiş.

Su Hanım yüzüne mahcup bir ifade takınarak Padişah’a bakmış.

“Beni affedin babacığım, ne yaptığımı bilmiyordum. Beni affedin, aklımı kaçırmış olmalıyım. Yoksa sizi rezil etmek değildi niyetim.”

Padişah çatık kaşlarının altından bakmış en çok sevdiği kızına.

“Ya yine abuk sabuk davranırsan, ya yine halkımın önünde beni küçük düşürürsen?”

Küçük prenses diz çökmüş babasının önünde.

“Yapmam babacığım, bir daha asla böyle bir davranışta bulunmayacağım. Lütfen beni bağışlayın.”

Padişah’ın baba yüreği yumuşamış, zaten kızını ahıra kapattığından beri mutsuzmuş.

“Peki, ama bir daha böyle bir densizlikle karşılaşsam...”

Su Hanım’ın güzel yüzü aydınlanmış.

“Bir daha sizi hiç utandırmayacağım” diye söz vermiş.

Böylece prensesimiz ablalarının yanına dönmüş. Su Hanım’ı

karşılarında gören Gök Hanım ile Yer Hanım da yürekten sevinmiş, bağırlarına basmışlar kız kardeşlerini. Ama sormadan da edememişler:

“Neden öyle yaptın? Neden elmayı o zavallı eşeğe attın? Neden o kadar gencin içinden kendine uygun bir damat seçmedin?”

Küçük prenses bakışlarını kaçırarak yanıtlamaya çalışmış:

“Elmayı eşeğe atmadım aslında. Yakışıklı bir damat adayı kestirmiştim gözüme, ama her defasında o eşek girdi araya. Attığım elma gitti ona çarptı. Talihsizlik işte, hiç yoktan başımıza bir sürü iş açtı.”

Ablaları bu açıklamayı yeterli bulmasalar da çok zorlamamışlar kardeşlerini, çünkü akılları başka yerdeymiş. Nasıl olmasın, yıllardır sevdikleri gençlerle sonunda evleneceklermiş. Hayallerinin gerçek olacağı günün geldiğini gören prenseslerin sevinçten ayakları yerden kesiliyormuş. Su Hanım, ablalarını sevinçleriyle baş başa bırakarak odasına çekilmiş. Büyücü oğluyla yeniden buluşmayı beklemeye başlamış. Ama Rüzgâr o gece gelmemiş. Prens, ertesi sabah çalan boruların, gümbürdeyen davulların sesiyle uyanmış. Bir çığırkan, yarışların öğleden sonra saray meydanında başlayacağını muştuluyormuş şehir halkına.

YEDİ GÜN SÜRECEK YEDİ BÜYÜK YARIŞMAYI KİM KAZANACAK?

ğleden sonra Padişah; Gök Hanım, Yer Hanım, Su Hanım, üç vezir ve Dadı Kadın'la birlikte kendileri için hazırlanan locada almış yerini. Küçük prensesi yeniden Padişahlarının yanında gören halk başlamış sevinç içinde alkışlamaya. Onların bu sevincine karşılık olarak Padişah hiç beklemeden başlatmış yarışları. Mahşeri kalabalık sarsılmış büyük bir coşkuyla, koca meydan inlemiş tek bir haykırıyla.

“Padişahım çok yaşa... Padişahım çok yaşa...”

Önce güreş yarışları yapılacaktı. On altı savaşçı çıkmış meydana, birbirleriyle eşleşip sekiz çift olmuşlar. İlk dövüşün

sonunda on altı savaşçıdan sekizi yenilmiş. Hemen ikinci tura geçilmesini emretmiş Padişah. Sekiz savaşçı kendi aralarında yeniden eşleşmiş, dört çift olmuşlar. İkinci dövüşün sonunda, dört savaşçı meydanı terk ederken, kalan dört kişi kazanmanın gururuyla selamlamışlar Padişah'ı. Savaşçılar yorgun görünüyormuş, ama Padişah hiç oralı olmamış, yeniden başlama işareti vermiş. Dört savaşçı hemen uymuşlar emre. İkişer çift olup saldırmışlar birbirlerine. Ne kadar deneyimli olurlarsa olsunlar, saatlerce dövüşmekten bitkin düşen savaşçılar artık kollarını güçlkle kaldıracabiliyor, rakiplerine güçlkle saldırabiliyorlarmış. Turnuva bir güreş mücadelesinden çok, ayakta kalabilmek uğraşına dönüşmüş; yarım saatin sonunda da dört savaşçıdan üçü daha fazla dayanamayarak yere yığılmış. Koca alanda bir tek yarışmacı ayakta kalmış. Bu yarışmacı, alnındaki teri eliyle silerek Padişah'ın locasına yaklaşmış. Yaklaşınca, küçük prenses, onun sevdalandığı büyücü oğlu olduğunu anlamış, kalbi sanki yerinden çıkacak gibi çılgınca çarpmaya başlamış. Rüzgâr'ı gören Gök Hanım ile Yer Hanım'ı da almış bir heyecan, başlamışlar aralarında fısıldaşmaya.

“Kimmiş bu delikanlı böyle?”

“Ne kadar da yakışıklı.”

Kızlarının fıslıdaşmalarını işitmeyen Padişah, ayakta karşıla-mış ezeli düşmanı Büyücü Kral'ın oğlu Rüzgâr'ı. Kim olduğu-nu bilmediğinden saygıyla konuşmuş onunla.

“Aferin sana yiğit” demiş, “bu yarışmanın galibi sen oldun.”

Rüzgâr saygıyla diz çökmüş Padişah'ın   n nde.

“Sayenizde H k mdarım.”

Padişah, delikanlının terbiyeli davranışını beğenmiş. Merak-la sormuş:

“Kimsin, kimlerdensin, bize adını bağışlar mısın?”

Rüzgâr saygıyla başını kaldırmış.

“Kimim, kimsem yoktur Padişahım. Ne anam vardır, ne ba-bam. Dağ başında yalnız esen bir rüzgâr gibiyim. Bu sebepten olsa gerek herkes Rüzgâr der bana. Ben de severim bu ismi, çünkü rüzgâr   it, duvar, kale,   lke tanımaz, her yerde   zg rce eser. R zg rlık hali biraz   zg rl ğe benzer. Ben de   zg rl ğ me düşkünüm, dünyanın her yerinde gezmek dolaşmak isterim.”

Padişah anlayışla başını sallamış.

“Yerinde bir isim. Ben de severim   zg rl ğ , ben de severim r zg r , fırtınaya dönüşüp düşmanlık etmediği zaman. Neyse, adınla yaşa yiğit, adınca gez istediğin yerlerde” demiş. Sonra

cömert bir ifadeyle gülümsemiş. “Şimdi dile benden ne diler-sen. Mademki güreş yarışlarını kazandın, dileğini yerine getirmek bizim için onurdur.”

Rüzgâr hiç çekinmeden açıklamış niyetini.

“Kudretli Padişahım, izniniz olursa öteki yarışmalara da katılmak isterim. Eğer onları da kazanırsam, dileğimi o zaman söylemek isterim.”

Padişah gözleriyle tartmış delikanlıyı.

“Ya öteki yarışları kazanamazsan?”

Büyük bir güvenle bakmış Büyücü Kral’ın oğlu.

“O zaman kaderime razı olur, bir şey istemem sizden.”

Padişah usulca sallamış başını.

“Kendine güveniyorsun anlaşılan.” Rüzgâr’ın açıklamasına meydan vermeden sürdürmüş sözlerini: “Severim kendine güvenen gençleri. Kabul, artık yarışların sonunda öğreneceğiz dileğini.”

Padişah, Rüzgâr’la konuşurken, küçük prenses renkten renge giriyor, bir terslik olacak diye ödü kopuyormuş. Ama hiç de korktuğu gibi olmamış, büyücü oğlu yerlere kadar eğilip Padişah’ı ve kızlarını selamladıktan sonra sessizce çekilmiş huzurlarından. Su Hanım’ın iki ablası hâlâ hayranlıkla bakıyor-

larm ş arenadan çıkmakta olan Rüzgâr’a.

Gök Hanım demiş ki:

“Eğer daha önce görseydim bu delikanlıyı, hiç şansı olmazdı Sağ Vezir’in oğlunun.”

Yer Hanım da onaylamış ablasını.

“Haklısın, bu delikanlı Sol Vezir’in oğlundan bile yakışıklı.”

Sonra iki kız kardeş ağız birliği etmişçesine Su Hanım’a dönmüşler.

“A bizim saf kardeşimiz, böyle bir kismet dururken, gittin o uyuz eşeği seçtin. Senin yerinde olsaydık, hiç duraksamaz bu delikanlıya atardık elimizdeki elmayı.”

Zavallı Su Hanım ne desin?

“Haklısınız, bilemedim” diye geçiştirmek istemiş konuyu.

Ama ablalarının ağzı açılmış bir kere, yalnız kaldıklarında da sürdürmüşler d rd r etmeyi.

“O delikanlıya atsaydın elmayı, şimdi    m z n düğünü birlikte yapılacaktı. Üçümüz birlikte giyecektik beyaz gelinliği, üçümüz birlikte girecektik dünya evine...”

O kadar çok konuşmuşlar ki neredeyse Su Hanım, “Yeter artık, sizin gördüğünüz o zavallı eşek bu delikanlıyd  zaten” diyecekmiş. Diline hâkim olamamaktan korktuğu için “Başım

ağrıyor” diyerek odasına sığınmış. Ama nereye kadar kaçabilirmiş ki? Ertesi sabah ablalarıyla birlikte cirit yarışlarını izlemek zorundaymış.

Ertesi sabah Padişah, yine üç kızı ve erkânıyla birlikte yerini almış locada. Bu kez sekiz yiğit çıkmış meydana, her birinin altında, bakanın gözlerini alamadığı, birbirinden güçlü, birbirinden güzel atlar. Su Hanım’ın gözleri Rüzgâr’ı aramış. Bulmakta da zorlanmamış; büyücü oğlu kardan beyaz bir atın üzerinde, elinde ciritiyle dimdik duruyormuş. Ama Rüzgâr’a bakan sadece Su Hanım değilmiş, Gök Hanım ile Yer Hanım da hayranlıkla süzüyorlarmış bu yakışıklı yabancıyı.

Borular ötmüş, davullar vurulmuş, kıran kırana bir yarış başlamış. Yarışmanın ilk yarım saatinde dört yarışmacı, rakiplerinin savurduğu sopalarla düşmüşler atlarından. Kala kala dört kişiye kalmış meydan. Dünkü yarışta olduğu gibi Padişah yine kimsenin dinlenmesine izin vermemiş.

“Hemen başlasın ikinci oyun” demiş.

Borular yeniden ötmüş ikinci oyun başlamış. Bu kez mücadele ilkinden biraz daha uzun sürmüştü, ama sonunda, ilk olarak Rüzgâr, ikinci olarak da siyah atlı bir bey oğlu rakiplerini yenerek cirit yarışlarının finaline kalmış. Padişah üçüncü oyun

için de hiç beklememiş. Ne atların yorgunluktan köpüren ağızlarına bakmış, ne nefes nefese kalmış yar şmacıların gergin yüzlerine. Başlama emrini vermiş hemen.

Cirit finali zorlu geçmiş,      siyah atlı Bey Oğlu da, bizim beyaz atlı Rüzgâr kadar ustaymış bu işte. Hatta bir ara Rüzgâr'ı önüne katmış, neredeyse elindeki sopayı, k rekkemi inin ortasına indirecekm ş. Ama Rüzgâr, atının sa  yanına ustalıkla yatarak atlatmış bu darbeyi. şimdi cirit atma sırası Rüzgâr'daymış.  n nde atını koşturarak kendisinden uzaklaşmaya  alışan Bey Oğlu'nun peşi sıra sürmüş atını. Bey Oğlu kendisini hedef alan sopadan korunmak için bir cambaz gibi atının üzerinde sa a sola yatıyormuş. Rüzgâr ciriti sa  elinde tartarak, Bey Oğlu'nu vurabilece i uygun anı yakalamaya çalışmış. Ama delikanlı o kadar  evik, o kadar hareketliymiş ki, Rüzgâr sopayı atsa boşa gidecekmiş. Rüzgâr sabırla beklem ş, sabırla sürmüş atını,      az sonra yar şın yapıldığı meydan sona erecek, Bey Oğlu da atının başını çevirmek için yavaşlamak zorunda kalacakmış. Tam da Rüzgâr'ın düşündüğü gibi olmuş, alanın sonuna gelen rakibi atının başını çevirmek için bir an hareketsiz kalınca, Büyücü Kral'ın oğlu, nefesini tutarak bütün gücüyle savurmuş sopasını. Bey Oğlu gelen

sopayı hissetmiş, yana çekilmek istemiş ama geç kalmış; sopa delikanlının sol omzunun bir karış altına çarpmış. Bey Oğlu şöyle bir sallanmış, görkemli siyah atının üzerinde, bozulan dengesini yeniden sağlamaya çalışmış ama başaramamış, büyük bir gürültüyle yere yuvarlanmış. Bey Oğlu yere yuvarlanırken, izleyenler sevinçle haykırarak ayağa kalkmış, coşkuyla alkışlamışlar Rüzgâr'ı. Büyücü Kral'ın oğlu da beyaz atını şaha kaldırarak selamlamış izleyicileri, ardından Padişah'ın locasına doğru ilerlemiş. Padişah'ın ve prenseslerin önüne gelince atından inmiş, diz kırmış, boyun eğmiş.

Padişah takdirle süzmüş Rüzgâr'ı.

“Kalk yiğidim” demiş. “Aferin, bu yarış da sen kazandın. Ama daha beş yarış var. Benden sorması, senden yanıtlaması. Dile benden ne dilersen.”

Rüzgâr dünkü sözlerini yinelemiş:

“Dileğimi yarışların hepsi sona erince söyleyeceğim, Hünkârım.”

Padişah anlayış göstermiş.

“Peki, biz de yarışların sonunu bekleyeceğiz o zaman.”

Padişah gibi Su Hanım da beklemeye razıymış, ama Gök Hanım ile Yer Hanım kendi haline bırakmamışlar onu. Rüz-

g r yanlarından ayrılınca başlamışlar konuşmaya.

“Ahh bizim akılsız kardeşimiz, ah! Şöyle bir civan dururken, sen git de uyuz e e e at elmayı. Nasıl bir fırsatı ka ırdı ının farkında mısın?”

Padişah da duymuş büyük kızlarının k  k kızına söylediklerini, memnun da olmuş i ittiklerine. Kendisi hiç kar şmam ş, ama ablaları, k  k prensesi bir güzel paylasın diye onları yalnız bırakmayı uygun bulmuş. Sanki acele bir i i varmış gibi hızlı adımlarla uzaklaşmış yanlarından. Babalarının böyle ansızın gitmesini fırsat bilen Gök Hanım ile Yer Hanım i i azıtm ş, düpedüz azarlamaya başlamışlar Su Hanım’ı.

“Bak, ka tı gitti babamız. Zavallı adamca ız, bu konunun açılmasına bile dayanamıyor. Koca Padişah’ı d   rd  n hale bak. Onu nasıl da ağır bir utancın içine soktun. Oysa elmayı Şu yakışıklı, Şu yi it delikanlıya atsaydın, nasıl da mutlu olacaktık hepimiz.    m z n sevincini birlikte görecekti Padişah babamız. Üçümüz aynı gün tadacaktık mutluluğu. Üçümüz aynı gün girecektik dünya evine. Ah, Su Hanım, ah! Gördün mü ba ımıza neler açtığını?”

Zavallı Su Hanım bir sabretmi , iki sabretmi , bakmış ki ablaları susacak gibi değil.

“Yeter!” diye bağırmış. “Yeter artık, beni boş yere suçluyorsunuz. Neler olup bittiğini bilmiyorsunuz.”

İki abla şaşkınlıkla bakmışlar öfkeli kardeşlerine.

“Neyi bilmiyoruz?” demişler. “Elmayı üç kez total eşeğe at-tın, yalan mı? Babamızı ve bizi halka rezil ettin, yalan mı? Bütün ülkeyi bize güldürdün, yalan mı? Söyle, neyi bilmiyoruz?”

Su Hanım çaresizlik içinde başını sallamış.

“Benim elmayı attığım eşek değildi...” Bir an duraksamış, Rüzgâr’ın “Sakın sırrımızı kimseye söyleme” dediğini anımsamış, anlatmaktan vazgeçecek olmuş, ama ablaları merakla sormuşlar:

“Kimdi peki? Hadi söyle, eşek değilse kimdi elmayı attığın kişi?”

Su Hanım açıklasın mı, açıklamasın mı, karar veremiyormuş.

Gök Hanım dudak bükerek mırıldanmış:

“Utanmadan hâlâ yalan söylüyorsun bize. Utanmadan hâlâ kandırmaya çalışıyorsun bizi. Hepimiz gözlerimizle gördük. Elmayı attığın, üç kere vurduğun o uyuz eşekti işte.”

Sıkıntıyla başını sallamış Su Hanım.

“Değildi işte, sizin hasta bir eşek gibi gördüğünüz, az önce

yar şmayı kazanan o yiğit, o yak şıkl  delikanlıyd . Ben elmayı Rüzgâr’a attım, ama o size eşek olarak görünüyordu.”

 ki büyük prenses acıyarak bakm şlar kardeşlerine.

“Bu iyice akl n  ka ırd ” demişler, “babamıza haber verelim de hekimba ını  ağ rs n.”

“Ben akl m  filan kaçırmadım. Rüzgâr, Büyücü Kral’ n oğlu. Öyle tuhaf tuhaf bakmayın yüzüme, doğruyu söylüyorum. Yoksa niye elmayı    kere o e eğ n üzerine atayım? Ben deli miyim?”

Gök Hanım ile Yer Hanım ilk kez kardeşlerinin doğru s ylediğ ne inanm şlar, ama dahasını da duymak istemişler. Bunun  zerine Su Hanım, Rüzgâr’a verdiğ  and  unutarak, olanları ayrıntılarıyla anlatmış ablalarına.  ki prenses şaşkınlıkla dinlemi ler küçük kardeşlerinin söylediklerini. Olanı biteni anlayınca da suratlarını asm şlar.

“Sen akl n  mı ka ırd n?” demişler. “Hiç insanlar b y c lerle birlikte olabilir mi? Padişah babamız bunu duyarsa ne der sonra? Sen sen ol, unut bu Rüzgâr’ . Ona da söyle, boş umutlara kapılmas n, seninle evleneceğ ni filan sanmas n.”

Su Hanım şaşkınlıkla bakmış ablalarına.

“Neden böyle konuşuyorsunuz? Siz değil miydiniz, Rüzgâr’ı yere göğe konduramayan? Siz değil miydiniz, ‘Ah bu delikanlıyı önceden görseydik, sevdalılarımızdan vazgeçerdik’ diyen?”

Gök Hanım kınayan gözlerle bakmış kardeşine.

“Ama büyücü olduğunu bilmiyorduk, bilseydik hiç öyle şeyler söyler miydik?”

Yer Hanım onaylamış ablasını.

“Dünyanın en yakışıklı, en iyi, en doğru erkeği bile olsa, ben bir büyücüyü eş olarak kabul edemem asla.”

Ablalarının bu sözleri üzerine Su Hanım onlara sırrını anlatmakla ne kadar büyük bir yanlış yaptığını anlamış, durumu kurtarmak ümidiyle:

“Rüzgâr kötü biri değil” demiş, “o sandığınız gibi acımasız bir büyücü değil. Hem babam kabul ederse, o, ülkesini bırakıp bizimle kalacak. Lütfen, ona bir fırsat verin. Lütfen size anlattıklarımı babama söylemeyin. Rüzgâr yarışların sonunu beklememizi istedi. Bütün yarışmaları kazandıktan sonra bizzat kendisi açıklayacak gerçeği babama. Ne olur, o güne kadar bu sırrı kalbinize gömün.”

Ablaların aklına yatmamış bu iş, ama Su Hanım’a hayır derlerse, Rüzgâr’a haber vereceğinden çekinmişler:

“Peki o zaman?” demişler ağız birliğıyle. “Yar şların sonunu bekleyelim bakalım. Ama bak haberin olsun, babam kabul etmezse Rüzgâr’ı, biz de onaylamayız bu sevdayı.”

Küçük prenses minnetle sarılmış ablalarına, ikisine de ayrı ayrı teşekkür etmiş, sonra mutluluk içinde odasına gitmiş. Ama Gök Hanım ile Yer Hanım, yememiş içmemiş, durmamış oturmamış, hemen Padişah’a yetiştirmişler haberi.

5

PADİŞAH'IN BÜYÜK ÖFKESİ

ızlarının anlattıklarını dinleyen Padişah önce şaşır-
mış, sonra içini derin bir kin kaplamış. Büyücülere
karşı duyduğu öfke yeniden uyanmış. Büyücülerle
yaptıkları savaşları düşünmüş. Büyücülerin öldürdüğü insan-
ları hatırlamış; kaşları çatılmış, yüzünün kanı çekilmiş, dişleri
birbirine geçmiş ama kendini tutmuş, öfkesine hâkim olmuş.

“Sağ olun bana bunları anlattığınız için sevgili kızlarım” de-
miş kurnazca. “Ama sakın bunları bana anlattığınızı Su Ha-
nım’a söylemeyin. Yoksa elimizden kaçırsınız Rüzgâr adındaki
o büyücüyü. Hiçbir şey olmamış gibi davranalım, ben de dü-

şüneyim bakalım, nasıl ele geçiririz şu büyücüyü gizlice.”

Padişah bütün gece Büyücü Kral'ın oğlunu nasıl yakalayacağını düşünmüş. Çünkü büyücüler son derece tehlikeli yaratıklarmış, yaptıkları büyülerle insanları kolayca alt edebilirlermiş. Hele Rüzgâr gibi yiğit olanları, öyle kolay kolay ele geçirilemezmiş. Sonunda kararını vermiş. Rüzgâr'ı yarış alanında, onun hiç beklemediği bir anda yakalayacakmış. En cesur, en acımasız, en yiğit on iki savaşçısını yanına çağırarak, onlara şu emri vermiş:

“Sabah erkenden, daha kimse gelmeden kılıç dövüşü yapılacak arenaya gizleneceksiniz. Dikkatli olun, karşımızda çok güçlü bir düşman var. Tek başına, ama çok tehlikeli. O yüzden uygun anı bekleyeceğiz. Gözünüz kulağınız bende olacak, işaret verince hemen ortaya çıkacak, üzerine atlayarak onu yakalayacaksınız.”

Ertesi sabah yarışın üçüncü günü başlamış. Bu kez yarışmacılar kılıçta göstereceklermiş ustalıklarını. İş kılıca dökülünce, yani canını kaybetme tehlikesi belirince yarışmacı sayısı da azalmış; sadece dört yiğit çıkmış meydana. Kılıçlarını kaldırıp Padişah'ı selamlamışlar kavgaya tutuşmadan önce. Dört heybetli yiğidin kılıçları sabah güneşinin ışığında altın gibi parıl-

damış. Dört savaşçı da birbirinden güçlü, birbirinden atletik, birbirinden cesur görünüyormuş. Ama Padişah'ın gözü yıllar önce öldürdüğü can düşmanı Büyücü Kral'ın oğlu Rüzgâr'daymış. Sanki onunla kendisi dövülecek gibi tepeden tırnağa süzmüş delikanlıyı, ölçmüş, biçmiş. Ne kadar çok yorulursa bizim için o kadar iyi, diye geçirmiş aklından, sonra göz ucuyla küçük prensese bakmış. Su Hanım hayran gözlerle izliyormuş Rüzgâr'ı. Kızını bu halde görünce iki kat artmış öfkesi Padişah'ın. Büyücü Kral'ın oğlunun, kızını kandırmasını bir türlü içine sindiremiyormuş. O öfkeyle yarış başlasın işaretini vermiş; borular ötmüş, davullar vurulmuş ve eşleşen yarışmacılar yalın kılıç saldırmışlar birbirlerine. İlk kavga uzun sürmüş, ama sonunda Rüzgâr rakibinin kılıcını düşürmeyi başarmış, isterse yendiği kişinin canını alabilirmiş, ama yapmamış. Korkuyla bekleyen rakibine gülümsemiş.

“Üzülme” demiş, “bir dahaki sefere sen beni yenersin.”

Bu arada öteki dövüş de sona ermiş; kazanan, ülkenin en iri yarı adamı olan Çoban Oğlu'ymuş. Rüzgâr şöyle bir süzmüş Çoban Oğlu'nu, biraz yoracak bizi anlaşılan, diye geçirmiş aklından. Padişah ise sevinmiş bu işe. Çoban Oğlu iyice zorlayacak Büyücü Kral'ın oğlunu, biz de kolayca yakalayacağız

onu, diye düşünmüş. Ve hep yaptığı gibi hiç beklemeden yeni dövüş için başlama işaretini vermiş. Çoban Oğlu enli palasıyla hızla atılmış rakibinin üzerine. Rüzgâr eğer zamanında yana çekilmeseymiş, kalkanına inen kılıç, başına gelecekmiş. Rüzgâr kendini çabuk toparlamış, ama rakibi ondan daha çevikmiş, yeniden saldırıya geçmiş. Rüzgâr güçlkle savuşturmuş Çoban Oğlu'nun kılıç darbelerini. Ama her defasında yeniden saldırıya kalkmış rakibi. Olanları oturdukları locadan izleyen Padişah ile Su Hanım farklı duygular içindeymiş. Padişah gördüklerine memnun olurken, Su Hanım kaygı içinde kıvranıyormuş, ya Rüzgâr bu kavgada yaralanırsa ya ölürse diye. Ama kaygısı boşunaymış, çünkü Rüzgâr, Çoban Oğlu'nun acı kuvvetine rağmen bir adım bile gerilemiyormuş. Bir saat kadar sürmüş mücadele, sonunda Çoban Oğlu yorulmaya başlamış, çevikliğini yitirmiş, dikkati dağılmış. Gözleri rakibinin üzerinde olan Rüzgâr, onun bu halini hemen fark etmiş, rakibinin yanlışlarını fırsat bilerek, dövüşü kendi lehine çevirmeyi başarmış. Rakibi yine yalın kılıç saldırıya kalktığı bir anda, ustalıkla sola çekilmiş, rakibi hızla yanından geçerken sağ ayağıyla bir çelme takmış. Çoban Oğlu dengesini yitirip yere düşerken de, kılıcının kör tarafıyla adamın ensesine sertçe

vurmuş. Ensesine inen darbeyle bilincini yitiren savaşçı, iri bedeniyle toprağın üzerine yıkılmış. İşi şansa bırakmak istemeyen Rüzgâr, ayağıyla rakibinin kılıcını uzaklaştırmış. Düştüğü yerde sersemliğini üzerinden atmaya çalışan Çoban Oğlu dizlerinin üzerinde yeniden doğrulurken Rüzgâr bütün gücüyle kalkanını rakibinin sırtına indirmiş. Bir önceki darbenin etkisinden kurtulamayan Çoban Oğlu, bu kez kendini tümüyle kaybetmiş. Bu iriyarı dövüşçünün yere yığılmasıyla birlikte güçlü bir sevinç narası yükselmiş kalabalıktan, arena alkış sesleriyle inlemiş. Su Hanım da kalabalıkla birlikte Rüzgâr'ı alkışlarken Padişah'ın canı iyice sıkılmış, nefreti iyice köpürmüştü, ama duygularını belli etmemeye çalışmış. Kin dolu bakışları dün akşamdan görevlendirdiği on iki savaşçıyı aramış, adamlarının da gözü onun üzerindeymiş. Daha zamanının gelmediğini düşünen Padişah, içindeki öfkeyi bastırarak Rüzgâr'a dönmüş:

“Yaklaş yiğidim” diye bağırmış.

Rüzgâr saygıyla yaklaşmış, diz kırmış, baş eğmiş. Padişah güya övgüyle bakıyormuş delikanlıya.

“Aferin sana, kılıç dövüşünü de kazandın. Doğrusu Çoban Oğlu'nu yeneceğini sanmıyordum, kutlarım seni. Biliyorum,

dile benden ne dilersen diye sorsam, yine ‘Yarışlar bitince’ diyeceksin, ama şimdi benim bir dileğim var. Bu yarışların anısına, Çoban Oğlu’nu yendiğin kılıcını bana armağan et. Padişahını bu mutlu gününde bir kez daha mutlu et.”

Rüzgâr şaşırmış bu isteğe. Yoksa olanı biteni anladı mı, diye kuşkulananarak bakmış kızlarının arasında oturan Padişah’a. Ama ne bir hile, ne bir tuzak, ne de kötü bir hal sezinlemiş. Emin olmak için bir de Su Hanım’a bakmış, ama küçük prenses de büyük bir mutluluk içindeymiş. Emin olamamış, belki bir hile sezerim diye Gök Hanım ile Yer Hanım’ı da süzmüş, yok, onların yüzünden de hiçbir şey belli olmuyormuş. Rahatlayarak doğrulmuş, kılıcını iki elinin üzerinde Padişah’a uzatmış.

“Kılıcımı size vermek benim için onurdur.”

Padişah gülümseyerek almış kılıcı.

“Benim içinse bu büyük bir başarıdır Büyücü Kral’ın oğlu” diye mırıldanmış. Yüzündeki sevgi dolu ifade nefrete dönüşürken öfkeyle açıklamış bu sözlerin anlamını: “Düşmanımın kılıcını tek bir hamle bile yapmadan elinden almak.”

Rüzgâr neler olduğunu anlamaya çalışırken Padişah on iki savaşıncısına seslenmiş:

“Yakalayın şu büyücü alçağı!”

Rüzgâr gibi Su Hanım da şaşkınlık içindeymiş. Küçük prenses neler olup bittiğini anlamaya çalışırken Rüzgâr hemen kavramış olanları, çabucak toparlamış kendini. On iki güçlü savaşçı üzerine atlarken yüzünde ne bir endişe kalmış, ne de bir korku. Dönüp büyük bir düş kırıklığıyla bakmış Su Hanım'a. Ve eline koluna sarılan on iki savaşçıya aldırmadan kederle söylenmiş:

“Hani bana söz vermiştin Prenses? Hani ant içmiştik sırrımızı kimseye söylememeye? Böyle miydi bizim sözümüz? Buraya kadar mıydı andımız?”

Su Hanım ne diyeceğini bilememiş, yaşlı gözlerle bakmış ablalarına. Gök Hanım ile Yer Hanım utanarak başlarını öne eğmişler. Su Hanım bu kez yaşlı gözlerle bakmış babasına, ama yüreğini nefret bürüyen Padişah aldırmamış bile kızının göz yaşlarına.

“Konuşturmayın şu büyücüyü daha fazla” diye gürlemiş, “atın şunu zindana!”

On iki güçlü savaşçı hemen emre uymuş, güçlkle zaptettikleri Rüzgâr'ı zindana sürüklemeye çalışmışlar. Fakat o da ne, tutsak ettikleri düşmanlarının görünümü birden değişmeye başlamasın mı? Gerçekten de Rüzgâr'ın elleri, ayakları bir anda kocaman birer pençe oluvermiş, boynunda uzun tüyler bitmiş;

herkesin gözü önünde o yakışıklı genç, iri bir aslana dönüşüvermiş. Bu mucize karşısında şaşırان on iki savaşı korkuyla gerilemiş. Ama daha önce Rüzgâr'ın babasıyla dövüştüğü için bu türden büyülere alışkın olan Padişah, adamlarını cesaretlendirmiş.

“Korkmayın, sadece basit bir büyü, atlayın üzerine.”

On iki savaşıdan ikisi korkusunu yenerek uymuş emre, kılıcını çekerek saldırmış aslan görünümündeki Rüzgâr'ın üzerine. Ama aslan iki pençe darbesiyle bu iki zavallıyı savurmuş Padişah'ın önüne. Arkadaşlarının kanlar içinde Padişah'ın ayaklarının dibine düştüğünü gören on savaşı iyice korkmuş, aslandan uzak durmaya bakmış. Aslan ağır adımlarla yaklaşmış Padişah'ın locasına. O yaklaşınca Padişah ve küçük prenses dışında herkes korkuyla titremiş. Aslan iyice yaklaşınca görüntüsünü yeniden değiştirmiş, o bildiğimiz yakışıklı Rüzgâr oluvermiş. Doğrudan Padişah'ın gözlerinin içine bakmış.

“Yanlış yaptın, Padişahım. Öfkene, nefretine yenildin, aklını kine teslim ettin. Sadece kızınla benim mutluluğumuzu engellemekle kalmadın, büyücüler ile insanları sonsuza kadar barış içinde yaşatabilecek bir fırsatı geri teptin.”

Padişah öfkeyle yanıtlamış Rüzgâr'ı:

“Yalan söylüyorsun, senin amacın barış değildi. Sen sinsice

saraya sızacak, bize kötülük edecek, Akıl Ülkesi'ni ele geçirecektin.”

Rüzgâr üzüntüyle başını sallamış.

“Haklısın, Akıl Ülkesi'ne ilk geldiğimde amacım buydu. Ama, Su Hanım'ı gördükten sonra değiştim. Kızını sevdim, sevginin nefretten daha iyi bir duygu olduğunu anladım. Kinimi yendim, öfkeme ket vurdum. Sen benim babamı öldürmüştün, senden alacağım intikamı bile unuttum. Büyücüler ile insanların kardeşçe yaşayabileceği bir dünyayı hayal etmeye başladım.”

Padişah ayağa fırlamış.

“Yalan!” diye bağırmış. “Yalan söylüyorsun. Bu tatlı sözlerle, benim küçük kızım gibi toy insanları kandırırsın ancak.”

Rüzgâr anlaşılamamanın verdiği çaresizlikle bakmış.

“Yazık, çok yazık. Sen büyük bir padişahsın ama hoşgörün yok. Eğer yüreğin kinle değil, sevgiyle dolu olsaydı; eğer aklın nefret için değil, hoşgörü için çalışsaydı, inan bana dünya daha güzel bir yer olurdu.” Başını sallayarak eklemiş: “Ama sen bu sun; işin kötüsü, hiç değişecek gibi de görünmüyorsun. Senin için yapabileceğim bir şey yok.” Bakışlarını Padişah'tan alıp, konuşulanları büyük bir üzüntüyle dinleyen Su Hanım'a çevirmiş.

“Sana gelince Prensesim. Biliyorsun, seni uyarmıştım. ‘Sır-

rımızı kimseye söyleme’ demiştim. ‘Bize ait olan bizde kalsın’ demiştim. Ama yapmadın, sırrımızı açık ettin, aşkımızın büyüsunü bozdun. Demek ki benim yakalanmamı istedin, demek ki beni hiç sevmedin.”

Su Hanım’ın benzi sapsarı olmuş, titreyerek güçlükle kalkmış ayağa.

“Hayır” demiş, “senin yakalanmanı ister miyim hiç, ben seni gerçekten sevdim. Seni zindanda görmek ister miyim hiç, ben sana kalbimi verdim.” Gözyaşlarını silerek sürdürmüş sözlerini: “Ama haklısın, bir cahillik ettim. Sırrımızı ablalarımıza anlattım. Haklısın, onlar da bir cahillik ettiler, babama anlattılar. Haklısın, bunu yapmamalıydım, ama ben babamın yüreğinin bu kadar karardığını bilmiyordum. Haklısın, aşkımızın büyüsunü bozmamalıydım, ama ben babam sevgimizi anlar sanıyordum. Haklısın, ben hem sana hem kendime kötülük ettim. Ama yine de bağışla beni, çünkü seni gerçekten sevdim.”

Rüzgâr hayal kırıklığı içinde süzmüş Su Hanım’ı.

“Artık bu sözlerin önemi yok, Prensesim. Söylemiştim büyücü töresidir; verilen söz yere düştü mü, edilen ant çiğnendi mi, artık elden bir şey gelmez. Gönül artık masumiyetini yitirmiştir, sevda artık eskisi kadar temiz değildir. Ama kızgın değilim

sana; çok gençsin, çok toysun daha. Büyüyünce bugünleri hatırla, öfke ve nefreti değil; sevgiyi miras bırak çocuklarına.”

Su Hanım, Rüzgâr'ın kendisinden tümüyle vazgeçtiğini düşünerek yalvarmış.

“Büyümekten bahsediyorsun, ancak yaşayanlar büyüyebilir, sen gidersen ben yaşayamam ki. Çocuklarımdan bahsediyorsun, sen olmazsan benim çocuklarım olmayacak ki.”

Rüzgâr'ın yüzündeki umarsız ifade değişmemiş.

“Çok geç, Prensesim” demiş, “artık çok geç...”

Ağzından başka bir sözcük çıkmamış, Padişah savaşçılarının yetişip kendilerini kurtarması için sağa sola bakınırken, Rüzgâr herkesin gözü önünde bembeyaz bir güvercine dönüşüvermiş. Sevdği delikanlının uçup gideceğini anlayan küçük prenses daha “Dur” bile diyemeden güvercin kanatlarını açarak yükselmiş. Güvercinin gölgesi arenanın toprağında büyürken Padişah, koşarak gelen adamlarına öfkeyle emretmiş:

“Kaçırmayın, oklayın, düşürün yere!”

Ama boşuna bağıryormuş, güvercin öyle hızlı uçuyormuş ki göz açıp kapayıncaya kadar gökyüzünün maviliğine ulaşmış, boşlukta küçük adalar gibi yüzen bembeyaz bulutların arasında kayboluvermiş. Su Hanım öylece bakakalmış ak bulutlara karı-

şan beyaz güvercinin ardından. Bir yandan üzülyormuş sevdiğini yitirdiği için, bir yandan seviniyormuş sevdiği, babasının elinden kurtulduğu için. Babası ise düşmanını elinden kaçırmış olmanın verdiği düş kırıklığıyla bağırıp çağırıyormuş herkese. Su Hanım bu duruma daha fazla dayanamamış, kararlı adımlarla ayrılmış ailesinin yanından. Kızının hiçbir açıklama yapmadan gittiğini gören Padişah, arkasından seslenecek olmuş, belki de yaptıklarından pişman olan Gök Hanım durdurmuş onu.

“Yapma baba, küçük kardeşimiz çok üzgün.”

Padişah, öfkeyle Gök Hanım’a çıkışmış.

“Üzülsün zaten, az kalsın ülkemizin başına büyük bir bela açacaktı. Bin yıllık düşmanımız olan büyücüler, içimize kadar sokacaktı. Büyücülerin Akıl Ülkesi’ni ele geçirmesine fırsat verecekti. Soylu insan kanını, büyücülerin pis kanıyla kirletecekti. Üzülsün, bütün halkımızın kaderiyle oynayacaktı.”

Yer Hanım da pişmanmış kardeşinin sırrını açık ettiği için.

“Belki de yanılıyordursunuz baba” diyecek olmuş. “Belki sevgi gerçekten de değiştirmişti Büyücü Kral’ın oğlunu.”

Padişah sakalını titreterek bağırmaya başlamış.

“Bak, bak işte, sizi bile etkilemiş o mendebur büyücü. Niyeti hepinizi kandırarak, insan soyuna son vermek, ülkemizi ele

geçirmekti. Sizin gibi aptallar da alet olacaktınız ona.”

Gök Hanım babasının inadına şaşmış.

“Ama baba...” diyecek olmuş.

“Aması filan yok” diye kestirip atmış Padişah. “Unutun artık olanları.”

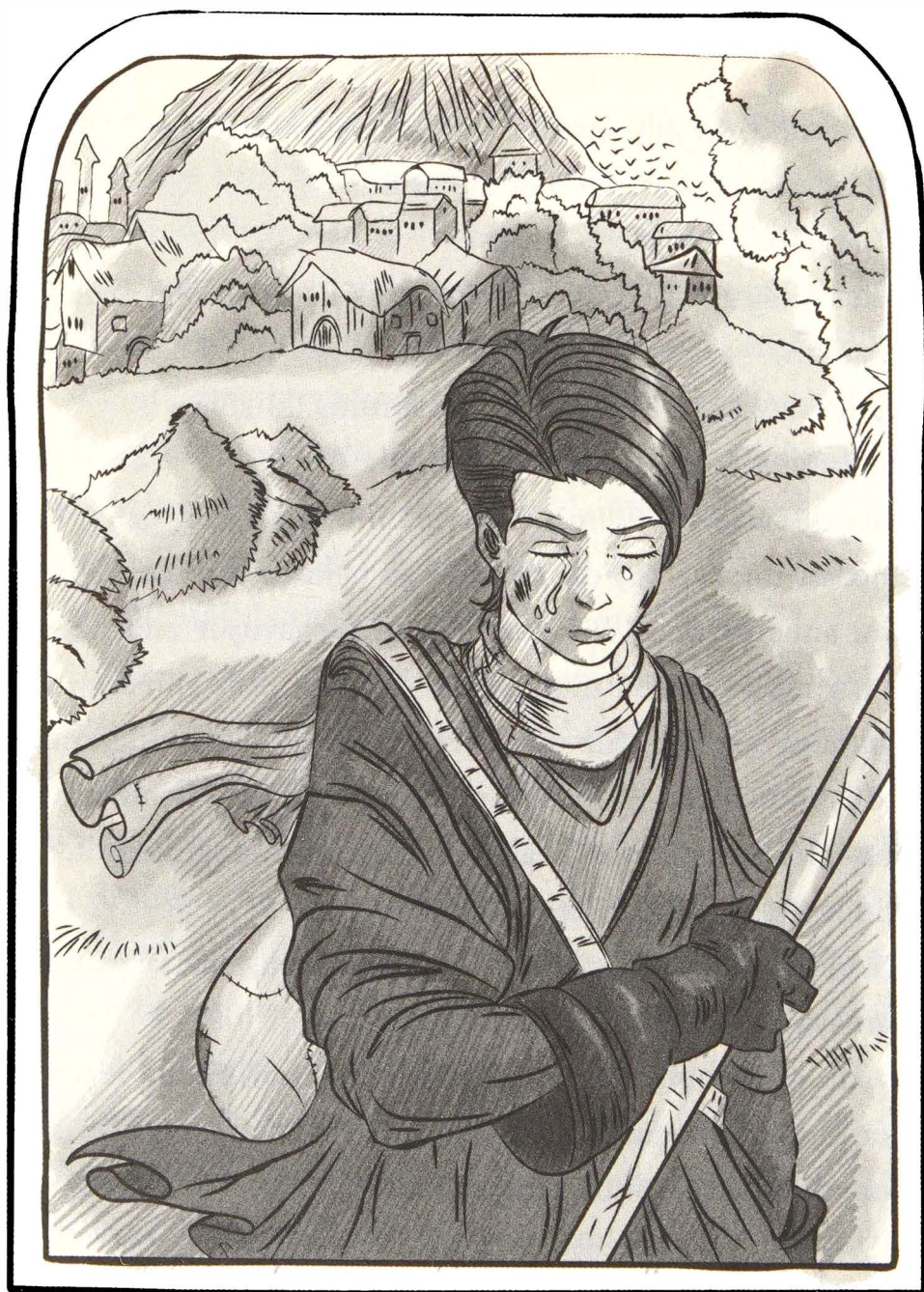
“Ya kardeşimiz ne olacak?” diye sormuş iki abla.

Kendinden emin konuşmuş Padişah:

“Merak etmeyin” demiş. “Su Hanım daha çok genç, çok geçmeden unuttur baş düşmanımızın oğlunu, yakında kurtulur bu anlamsız kara sevdadan. Yakında kavuşur eski neşesine.” Üzerlerine çöken mutsuzluğu kovmak ister gibi sağ elini boşlukta savurmuş. “Siz de kederlenmeyi bırakın, düğünlerinizi düşünün artık. Ara vermeyeceğiz törenlere. Hiçbir şey olmamış gibi sürecektir yarışmalar. Yedi gün dolduğunda, kendi ellerimle vereceğim sizi eşlerinize.”

Gök Hanım da, Yer Hanım da rahatlamış, hatta yeniden suçlamaya başlamışlar küçük kardeşlerini:

“O da gitti, bula bula büyücünün oğlunu buldu sevecek. Başka kimse kalmamış mıydı sevdalanacak koca ülkede? Değer miydi düğünlerimizi zehir etmeye?”

6

SU HANIM'IN SARAYDAN KAÇIŞI

u Hanım'ın ise umurunda bile değilmiş babasının, ablalarının düşündükleri, söyledikleri. Onun aklı da, yüreği de Rüzgâr'da kalmış. Ne yiyor, ne içiyor, ne de uyuyormuş. Gece gündüz Rüzgâr'ı düşünüp duruyormuş. Onun bu halini gören Dadı Kadın çok üzülmüştü. Çünkü Su Hanım'ın annesi ölünce, onu kendisi büyüttü, onu öz kızı saymış. Belki kara sevdasını dağıtırmı, belki onu derin kederinden kurtarırmı, diye teselli etmeye çalışmış.

“Kendini üzme bu kadar, bakarsın Rüzgâr bir gün çıkıp gelir.”

Su Hanım umutsuzca mırıldanmış:

“Gelmez. Çünkü artık onu sevdiğime inanmıyor.”

Dadı Kadın kendince cesaretlendirmek istemiş kızı.

“Gelmezse gelmesin, sen de onu unutursun olur biter.”

Su Hanım’ın bulanık yüzü berraklaşmış, kesin bir ifadeyle konuşmuş:

“Ben, onu unutamam, o hep benim içimde yaşar gider. Ben onu unutmam, bu sevda benimle toprağa gider.”

Dadı Kadın korkmuş bu sözlerden, kızın niyetini anlamaya çalışmış.

“Peki, yok mu bu işin çaresi?”

Su Hanım kuşkulu gözlerle süzmüş Dadı Kadın’ı.

“Bir çaresi var, ama sen bana yardım etmezsin.”

Yaşlı Kadın üzüntüyle söylenmiş:

“Niye etmeyeyim, Prensesim? Seni, öz kızım gibi emzirmedim mi? Sana, öz kızımdan daha yakın davranmadım mı?”

Su Hanım inanmış Dadı Kadın’ın içtenliğine. Etrafta kimse var mı diye şöyle bir bakmış, ortalıkta insan namına kimseyi göremeyince fısıldayarak anlatmış işin çaresini.

“Rüzgâr’ı bulmamın bir tek yolu var.”

Dadı Kadın sormuş merakla:

“Neymiş o yol?”

“Rüzgâr'a kavuşmam için bir çift demir çarık lazım bana, bir de demir asa. Demir çarık delininciye, demir asa eğilinceye kadar onu arayacağım.”

Dadı Kadın endişelenmiş.

“İyi ama, ya onu bulamazsan?”

Su Hanım kendinden emin konuşmuş:

“Hayır, büyücü töresidir, demir çarık delininciye, demir asa eğilinceye kadar ararsam, onu mutlaka bulurum.”

Bu sözler Dadı Kadın'ın endişesini iyice artırmış.

“Ah benim güzel kızım, ah benim temiz kalpli Prensesim. Bu yolculuk haftalarca, aylarca, belki yıllarca sürer. Yollarda bir başına ne yaparsın? Kurdu var kuşu var, katili var canisi var, hırlısı var hırsızı var. Kendini nasıl korursun?”

Su Hanım, yaşlı kadının ellerine sevgiyle sarılmış.

“Orasını hiç düşünme dadıcığım. Saçlarımı kısacık kestirim, yüzüme kara boyalar sürerim, üzerime de erkek giysileri giyerim, bir dilenci gibi düşerim yollara. Kimse bir dilenciye soymaya kalkmaz.”

Dadı kadın çaresizce mırıldanmış:

“Akıl kârı değil bu iş, Prensesim. Bir haftaya kalmaz ölürsün yollarda.”

Su Hanım inatla söylenmiş:

“Rüzgâr’ı aramaya başlamazsam, bir haftada değil üç günde öleceğim burada.”

Dadı Kadın azarlamış küçük prensesi.

“Ağzından yel alsın, o ne biçim söz!”

Su Hanım, Dadı Kadın’ın önüne diz çöküp yalvarmaya başlamış.

“Ne olursun yardım et Dadı Anne... Rüzgâr olmadan yaşamam. Onu bulmam için bana yardım et.”

Su Hanım’ın yanaklarından inci tanesi gibi damlayan göz yaşlarını gören Dadı Kadın gerçeği anlamış. Eğer küçük prenses sarayda kalırsa gerçekten de üç güne kalmadan mutsuzluktan ölecekmiş, oysa Rüzgâr’ı aramaya çıkarsa, belki yaşama umudu varmış. Kadıncağız bu iki kötü durumdan, ikincisini seçmiş. Dünyada her şeyden çok sevdiği küçük prensesine yardım etmeye karar vermiş.

“Tamam” demiş, “ama bana söz ver, çok dikkatli olacaksın.”

Küçük prenses sevinçle Dadı Kadın’ın kucağına atlamış, yaşlı kadının yanaklarını öpücüğe boğmuş.

“Merak etme Dadı Anne, çok dikkatli olacağım.”

Dadı Kadın ve Su Hanım ilk iş olarak güvenilir bir demirci

bulmuşlar. Saraydaki herkes düğün hazırlığına dalmışken, Demirci'ye gidip prensesin ayak ölçüsünü vermişler. Demirci ölçüyü aldıktan sonra:

“Üç gün sonra gelin demir çarık ile demir asayı alın” demiş.

Saraya dönen küçük prenses yeniden yemek yemeye, uymaya, gülümsemeye başlamış. Olanı biteni bilmeyen Padişah, küçük prenesteki değişimi görünce sevinerek öteki kızlarına şöyle demiş:

“Ben size söylememiş miydim, bakın kardeşiniz eski mutlu günlerine geri döndü.”

Üç gün sonra, yani iki prensesin düğünün yapılacağı gün, Dadı Kadın gitmiş, Demirci'den demir çarıklar ile demir asayı almış. Demirci'ye bir kese altın uzatıp, kimseye bir şey anlatmaması için adamı tembihlemiş:

“Eğer bu olayı Padişahımız duyarsa, sadece benim değil, senin de başın gider.”

Demirci halden anlayan birinin sevecenliğiyle gülümsemiş.

“Meraklanma Dadı Kadın, bizim ağzımızdan laf çıkmaz” demiş.

Dadı Kadın, demir çarıklar ile demir asayı aldığı kumaşların arasına gizleyerek saraya girmiş, küçük prensesin odasına çık-

mış. Demir çarık ile demir asayı gören prenses çok sevinmiş. Çarıkları hemen giymiş, biraz sertmiş, narin ayakları incinmiş ama aldırmamış.

“Çok güzel oldu. Bak ayaklarıma nasıl da yakıştı” diye söylenmiş. Dadı Kadın, demir çarıkların Su Hanım’ın canını yaktığını biliyormuş, kızın bunu önemsememesi, onu duygulandırmış. Prensesin Büyücü Kral’ın oğlunu büyük bir aşkla sevdiğini bir kez daha anlamış. Bu sevdaya saygı duymuş, ama küçük prensesi öz kızı gibi büyüttüğü için kaygılanmaktan da kendini alamamış.

“Ah canım kızım, güzel Prensesim. Lütfen dikkatli ol. Çok tehlikeli, çok zor bir yolculuğa çıkıyorsun. Büyük bir güçle karşılaşırsan, hemen dön, ülkeneye geri gel. Baban serttir, ama bilirsin seni çok sever. Ne yaparsan yap, bağışlar, seni bağrına basar.”

Su Hanım sevgiyle, minnetle sarılmış yaşlı kadına.

“Hiç üzülme Dadı Anne” demiş, “ben iyi olacağım. Bunu hissediyorum, bunu biliyorum. Sonunda çok mutlu olacağım.”

Dadı Kadın gözlerinde yaşlarla bakmış prensese.

“Umarım öyle olur kızım, inşallah sen de mutluluğu tadarsın” demiş.

Küçük prenses, o gece ablalarının düğününe katılmadan önce kirli, yırtık pırtık yol giysilerini hazırlamış. Demir çarıkları ile asasını kimsenin bulamayacağı bir yere saklamış. Ardından en güzel ayakkabılarını ayağına geçirmiş, rengârenk giysilerini giymiş, parıltılı mücevherlerini takmış ve yüzünde tatlı bir gülümsemeyle ablalarının düğününe katılmış. Törenin hiçbir aşamasında iki ablasını da yalnız bırakmamış. Herkesle birlikte gülümsemiş, herkesle birlikte dans etmiş, herkesle birlikte şarkı söylemiş. Belki de artık hiç göremeyeceği babasına da çok yakın davranmış, yarın çok üzülecek olan Padişah'ın gönlünü almaya çalışmış. Düğün sona erip, davetliler dağılıp, yeni evliler odalarına çekilirken, Su Hanım da babasından izin istemiş. Padişah kızına sevgiyle bakmış, kızının saçlarını şefkatle okşamış.

“Hadi git uyu kızım” demiş. “Umarım, yakında senin düğününü de yaparız. Umarım, yakında senin mutluluğunu da görürüz.”

Su Hanım dayanamamış, babasına sarılmış.

“Seni çok seviyorum babacığım” demiş. “Bunu sakın unutma.”

Kızının bu sözlerini, yaptığı yanlışı anladı, kendince özür di-

liyor, diye yorumlamış Padişah. Oysa Su Hanım, babasıyla vedalaşıyormuş. Babası durumu anlamasın diye daha fazla kalmamış orada, hemen odasına çekilmiş. Odasına girince, o rengârenk ipek giysilerini çıkarmış, erkek giysilerini giymiş, güzelim ayakkabılarının yerine de demir çarıkları geçirmiş ayağına. Saçlarını kısacık kesmiş, yüzünü siyah boyayla kirletmiş. Yanına kendisine en çok gerekecek, üzerinde taşıyabileceği kadar eşya, biraz da para almış. Saraydaki herkes uykuya dalınca da, gizli bir geçitten sessizce dışarı süzölmüş. Onu sadece pence-resinin ardından Dadı Kadın izliyormuş. Prensesin sarayın duvarlarının dışına çıktığını görünce, bir yandan sevinmiş kimseye yakalanmadan ayrıldı diye, bir yandan üzülmüş, hayatta en çok sevdiği insan gidiyor diye.

Saraydan ayrılan Su Hanım hızlı adımlarla yürüyormuş kentin karanlık sokaklarında. Artık işim daha kolay, diye düşünüyormuş; çünkü günlerdir şöenlere, eğlencelere katılan halk yorgun düşmüş, evi olan evine, evi olmayan sakin bir köşeye çekilmiş uyuyormuş. Hal böyle olunca, bizim dilenci kıyafetindeki Su Hanım kentten de kolayca çıkmış. Demir çarığının ayağına vurmasına aldırmadan, kenti çevreleyen ırmağın üzerine kurulu köprüden geçmiş, kendini tepedeki ormanın içine

atıvermiş. Ormanda bir kayın ağacına sırtını vererek biraz soluklandıktan sonra yeniden yürümeye başlamış.

Az gitmiş uz gitmiş, dere tepe düz gitmiş, dönmüş bir de bakmış ki ne görsün, topu topu bir arpa boyu yol gitmiş. Bunun üzerine yeniden heveslenmiş, vurmuş kendini yollara. Ay Dağları'ndaki Hayal Ülkesi'nde yaşayan büyücü sevgilisi Rüzgâr'a kavuşmak için hiç durmadan yürümüş.

7

AY DAĞLARI'NDAKİ ALTIN KANATLI KELEBEK

rman bitmiş, başı bulutlarla kaplı bir dağla karşılaşmış, yürümüş. Ovaya inmiş, masmavi bir deniz bulmuş, denizin kıyısı boyunca yürümüş. Deniz

bitmiş, sapsarı bir çöl başlamış; gündüzleri kayaların gölgesinde uyumuş, geceleri ay ışığında yürümüş. Çöl bitmiş, yemyeşil bir ırmakla karşılaşmış, ırmak boyunca yürümüş. Böylece günler haftaları, haftalar ayları kovalamış, demir çarık yıpranmış, demir asa çürümüş ama Su Hanım bıkmamış, yılmamış, korkmadan aramayı sürdürmüştü. Önüne hangi yol çıkarsa hiç düşünmeden girmiş, ayakları onu nereye götürürse gitmiş.

Sonunda ayakları onu kırmızı topraklı bir yola sürüklemiş; bu yol prensesi almış, yalçın tepeleri karla kaplı dağlara çıkar-mış. Genç kız, kırmızı sırtlı bir yılan gibi kıvrılarak dönen yol-da ilerlerken, gece çökmeden geçer giderim bu görkemli vadi-den diye düşünüyormuş, ama gün sona ererken, hâlâ geçit ver-meyen dağlardan çıkamamış. Pısırik kış güneşi dağların ardın-da kaybolunca, Su Hanım da umudunu yitirmiş, kaderine ra-zı olmuş. “Anlaşılan kismetimiz bu gece bu dağlarda konakla-makmış” diyerek başını sokabileceği bir kovuk aramaya başla-mış. Ama birden yol kenarındaki bir çalılıkta kanatları altın gibi parıldayan bir kelebek görmüş. Kelebek o kadar güzelmiş ki, gözlerini ondan alamayan genç kız, temkinli adımlarla bu güzel yaratığa yaklaşmış. Yaklaşınca kelebeğin altın sarısı ka-natlarındaki incecik kahverengi nakışları, narin siyah büklüm-leri fark etmiş. Belki de ömrünün son dakikalarını yaşayan bu muhteşem kelebeği almak, gecenin soğuşundan koruyup, öm-rünü uzatmak istemiş. Sessizce yaklaşmış, ama kelebek onu fark edince çalılıklardan havalanmış. Ortalık hafiften kararmış olmasına rağmen, kelebeğin kanatları altın gibi parıldadığıın-dan Su Hanım onun nereye uçtuğunu çok iyi görebiliyormuş. Bastırmakta olan karanlığı da, havanın soğuk oluşunu da unu-

tan genç kız, altın kelebeğin peşi sıra gitmiş. Kelebek yoldan ayrılmış, iki yekpare kayanın kafa kafaya vermesinden oluşan bir kovuğa girmiş.

Su Hanım sevinmiş bu işe. Kelebeği kıstırdığını düşünerek, sevinçle girmiş bu kovuğa. Büyük bir dikkatle bakmış. Ama ne kelebekten, ne de altın sarısı kanatlarından eser varmış içerde. Genç kız etrafını yeniden araştırmış, başka bir geçit var mı diye her yana bakmış, ama boşuna, hiçbir yerde kelebeği görememiş. Bu imkânsız, diye düşünmüş, eğer kelebek dışarı çıksaydı, onu mutlaka görürdüm. Göremediğime göre, buralarda bir yerlerde olmalı. Yeniden kovuğun içini araştırmaya başlamış, arkalarda bir yerden içeriye ince bir ışığın süzüldüğünü fark etmiş. Merakla yaklaşmış, ışık gümüş rengindeymiş; hani dolunay gökyüzüne kurulur da yeryüzünü aydınlatır ya, işte o renk. Su Hanım iyice yaklaşıncı, bu ışığın kayadaki aralıktan geldiğini anlamış. Sanki bu dev kayanın arkasında bambaşka bir yaşam varmış da, bu gümüşten ışık oradan sızıyor gibiymiş. Gözlerini kayanın aralığına dayayarak, ışığın kaynağına bakmak istemiş, ama aralık o kadar darmış ki hiçbir şey görememiş. Çok büyük olduğundan kayayı da oynatamıyormuş. Bakışları elindeki demir asaya kaymış. Evet, demir asayla, kayanın aralığını genişletebi-

lirmiş. Asayı kayadaki aralığa sokmaya çalışmış. Fakat çok sürmemiş, asa kırılıvermiş. Su Hanım şaşkınlıkla bakakalmış yarısı elinde, yarısı yerde duran asaya. Bir yandan üzülmüş, kayanın aralığını genişletemeyecek diye, bir yandan sevinmiş, demir asa kırıldığına göre bu dağlar Ay Dağları, burası büyücülerin yaşadığı Hayal Ülkesi'nin sınırları olmalı diye. Elinde yarısı kalan asayla yeniden kayanın aralığını genişletmek isterken, arkasından bir ses yükselmiş:

“Aklınla yaptığın yanlış, gücünle tamir edemezsin.”

Su Hanım korkuyla geriye dönmüş ki, ne görsün? Karşısında az önce yakalamaya çalıştığı kelebek durmuyor mu? Ama en az kendisi kadar irileşmiş bir halde...

“Sen... Sen o kelebek değil misin?” diye güçlükle söylenmiş.

İnsan boyutlarındaki kelebek usulca kıpırdatmış kanatlarını.

“Kimine kelebek olarak görünürüm, kimine Azrail. Karşılaştığım varlığın niyetine göre değişir görüntüm. Sen iyi birisin, beni kelebek olarak gördün; kötü olsaydın, acımasız bir canavar olarak çıkardım karşına.”

Prences üzerindeki korkuyu atarak, umutla gülümsemiş.

“Demek ki sen bir büyücüsün, demek ki sonunda Ay Dağları'na vardım, demek ki Hayal Ülkesi'ne geldim.”

Kelebek hiç aldırmamış.

“Önce kendini tanıt, kimsin, nereden geliyorsun?” diye sertçe çıkmış.

“Ben Su Hanım” diyerek başlamış anlatmaya küçük prenses ve bir çırpıda sayıp dökmüş başından geçenleri. Kelebek sessizce dinlemiş onu, sonra yine usulca kıpırdatmış kanatlarını.

“Demek bir insansın, yani bizim düşmanımız.”

“İnsanım, ama sizin düşmanınız değilim. Kralınızın oğlunu bulmak için Akıl Ülkesi'nden kaçtım, ailemden vazgeçtim. Her türlü tehlikeyi göze alarak, yollara düştüm.”

Bu sözler hiç ama hiç etkilememiş altın keleşi.

“Aklınla yıktığını, kendini acındırarak kuramazsın” demiş.

“Senin acımana ihtiyacım yok. Beni kralınızın oğlu Rüzgâr'a götür, o zaman anlayacaksın sözlerimin doğru olduğunu.”

“Bu o kadar kolay değil” demiş altın keleş. “Önce üç soruyu doğru yanıtlaman gerek.”

Su Hanım istekle atılmış.

“Yanıtlarım, ne istersen sor. Sevdiğime kavuşmak için her şeyi yaparım.”

“Peki, o zaman söyle bakalım, niye seviyorsun kralımızın oğlu Rüzgâr'ı?”

Su Hanım ne diyeceğini bilememiş önce.

“Seviyorum işte” diyecek olmuş... “Seviyorum. Çünkü...”

“Çok yakışıklı değil mi?” diye fısıldayan kelebek aynı anda kanatlarını açmış, altın rengi yansımalar genç kızın gözlerini almış. O güzelim ışığa alıştıktan sonra Su Hanım’ın bakışları altın renkli kanatların üzerindeki ince nakışlara, narin figürlerle kaymış. Bu nakışlar, motifler sanki bir harita gibiymiş, tek farkı, denizlerin sahici bir deniz gibi mavi mavi dalgalanması, nehirlerin yemyeşil akması, çölün sarı kumlarının gerçekten uçuşmasıymış. Kanadın üzerindeki her motif, her figür gerçek gibiymiş. Şaşkınlıktan dili tutulan Su Hanım birden başka bir ayrıntıyı fark etmiş. Kelebeğin kanatlarındaki harita, Akıl Ülkesi’nden kaçtığından beri geçtiği yerleri gösteriyormuş; aştığı dağlar, geçtiği ovalar, denizler, nehirler; gece gündüz, yaz kış demeden taban teptiği yollar; her yer, her şey kelebeğin kanatlarına özenle resmedilmiş bir haldeymiş. Su Hanım içine düştüğü derin şaşkınlıktan güçlkle kurtulup sormuş:

“Sen... Sen kimsin?”

Kelebek ciddi bir tavırla çıkmış.

“Önce sen benim sorularıma cevap ver. Söyle bakalım, neden seviyorsun bizim kralın oğlunu?”

Su Hanım'ın gözleri gibi aklı da kanatlardaki o büyülu haritadaymış. Kelebek, kanatlarını hayran hayran süzen prensese seslenmiş:

“Gözlerini benden alamıyorsun değil mi? Çünkü ben Rüzgâr'dan daha güzelim, daha gösterişliyim, daha çekiciyim.”

Genç kız hemen toparlanmış.

“Hayır” demiş “yanılıyorsun.. Sen ondan güzel değilsin, sadece göz alıcısın. Hem ondan güzel olsan bile asla onun yerini tutamazsın. Ben onu sadece yakışıklı olduğu için sevmedim. Doğru, belki ilk başta onun yakışıklılığı çekti beni, ama sonra iyiliği, merhameti, bağışlayıcılığı daha çok etkiledi. Onun kadar özverili birini görmedim daha önce. Rüzgâr beni sevdiği için babasının intikamını almaktan vazgeçti. Belki de böylece bütün halkını karşısına aldı. Hayır, Rüzgâr sadece yakışıklı değildi, o aynı zamanda iyiydi, cesurdu, yüreği kocaman biriydi. İşte bu yüzden sevdim onu.”

Kelebek kanatlarını saygıyla kapatmış, hafifçe öne eğilerek konuşmuş:

“Aferin Prenses, duymak istediklerim bunlardı, doğru yanıtladın ilk soruyu. Şimdi ikincisi geliyor. Söyle bakalım, ne an-

lam ifade ediyor bizim ölmüş kralın genç oğlu senin için?”

Su Hanım hiç düşünmeden yanıtlamış:

“Rüzgâr” demiş, yüzüne tatlı bir gülümseme yayılmış. “Rüzgâr, herhangi bir anlamı değil, bütün anlamları ifade ediyor benim için, yani yaşamı. Gün ışığını, ay ışığını, bereketli toprakları, mavi denizleri, cömert akarsuları, sımsıcak şefkati, derinden bağışlamayı, engin gönüllülüğü, sevgiyle çalışmayı... Yani beni yaşama bağlayan ne varsa, hepsini ifade ediyor. Rüzgâr olmazsa, ben de olmayacağım, çünkü o beni ifade ediyor.”

Kelebek heyecanla kıpırdanmış.

“Tamam Prensesim, ikinci sorunun yanıtını da aldım. Sevginin büyüklüğünü anladım. Şimdi kaldı üçüncü soru. Bizim ölmüş kralımızın oğlu için babanı, kardeşlerini, Akıl Ülkesi’ni bıraktın. Tamam, bu sevginin göstergesidir, ama yarın başka biri için kralımızın oğlunu terk etmeyeceğin ne malum? Bugün onun için dağları, ovaları, vadileri aştın; denizleri, nehirleri, gölleri, çölleri geçtin. Ama ya bir gün, başka birini sever de onun peşinden gidersen? Nasıl emin olacağız sadakatinden?”

Su Hanım soruyu yanıtlamadan önce cesaretle bakmış keleşe, sonra başını sallamış.

“Emin olamazsın” demiş, “ben de emin olamam. Kralınızın oğlunun peşinden geldim, çünkü doğru olan buydu. Çünkü kaderimi onun geçtiği yollardan derlemeye karar vermiştim. Onun peşinden geldim, çünkü onu sevdim. Bu sevgi hiç bitmesin istedim, o yüzden bu kadar çile çektim. Çektiğim çileyi, kendime neşe bildim. Ama yarın için ne diyebilirim, neyi kanıt gösterebilirim? Sana hiçbir söz veremeyeceğim altın kanatlı kelebek, çünkü göğsümün kafesinde atan şu sevdalı yürekten başka hiçbir kanıtım yok.”

Kelebek ne diyeceğini bilemeden bir süre öylece kalmış, sonra titremeye başlamış. Salınan parıltılar kovuğun her yanını aydınlatmış, derken önce sağ, sonra sol kanadı yana düşmüş, tüylü gövde yarılmış ve içinden Rüzgâr'ın gülümseyen yüzü görünmüş. Az kalsın Su Hanım'ın sevinçten dili tutulacaktı; kolay mı, aylardır yandığı tutuştuğu, onu bulmak için her türlü tehlikeye atıldığı Rüzgâr karşısında duruyormuş. Sorgusuz sualsiz sarılmış büyücünün oğluna. Bir süre hiç kıpırdamadan, konuşmadan öylece kalmışlar. Önce Rüzgâr kopmuş, sevdiği kızın bedeninden.

“Seni yeniden gördüğüme ne kadar sevindiğimi anlatamam, Prenses. Aslına bakarsan, başarabileceğini hiç sanmıyordum.

O bir saray kızı, bu yolculuğu göze alamaz, benim için bu kadar çileye katlanamaz, diyordum.”

Su Hanım sitemkâr bakmış Rüzgâr’a.

“Bana hiç güvenmedin mi?”

Rüzgâr hiç çekinmeden dosdoğru konuşmuş:

“Ne yalan söyleyeyim Prensesim, yaşadığımız o kötü deneyimden sonra sana güvenim azalmıştı. Biliyorsun, bana verdiğin sözü tutmamıştın. Fakat bunlar artık geride kaldı. Ben de senin hakkında yanılmışım, özür dilerim. Belki de bunları yaşamamız gerekiyordu. Belki de bunlar zorunluydu birbirimizi tanımamız için. Ama geçti artık, şimdi seni eskisinden daha çok seviyorum.”

Rüzgâr’ın açık sözlü davranması hoşuna gitmiş Su Hanım’ın, yine de nazlanmadan duramamış.

“Beni eskisinden daha çok sevdiğini söylüyorsun, ama şu halime bak, yüzüm, ellerim kirden kapkara, elbiselerim yırtık, pırtık. Nerede senin beğendiğin o prenses, nerede bu dilenci?”

Rüzgâr, Su Hanım’ın kirli ellerini avuçlarının içine alarak hayranlıkla bakmış genç kızın soğuktan çatlamış dudaklarına, dağınık saçlarına, lekelerle dolu yüzüne.

“Ben bu dilenciği, süslü giysiler içindeki prenesten daha

çok sevdim. Çünkü o benim için çirkinleşti, benim için bu kötü giysileri giydi. Benim için yurdunu, yuvasını terk etti, kendini tehlikelere attı. Bu yüzden benim ona olan sevgim bin kat daha arttı. Artık bizi hiçbir güç ayıramaz. Artık senden vazgeçemem.”

Su Hanım'ın yüzü mutlulukla aydınlanmış.

“O zaman daha ne duruyoruz, götürsene beni Hayal Ülkesi'ne?”

Rüzgâr duraksamış, bakışlarını kaçırmış, ne diyeceğini bilememiş. Su Hanım'ın güzel gözlerindeki mutluluk yerini endişeye bırakırken Büyücü Kral'ın oğlu sıkıntısını açıklamış:

“Sen ülkenden kaçtın, bana geldin, ama bizim çilemiz bitmedi daha, Prensesim. Hayal Ülkesi'nde de büyük güçlükler bekliyor bizi. Baban nasıl büyücülere düşmansa, benim annem de insanlara düşman. Baban nasıl beni zindanlarda çürütmeyi istediye, annem de sana kötülük yapmayı isteyecektir...”

Bu sözleri işiten prensesin neşesi tümüyle sönmüş, korkuyla mırıldanmış:

“Ne yapacağız peki?”

Sevdiği kızın üzüldüğünü gören Rüzgâr omuzlarından yaka-

lamış Su Hanım'ı. Gözlerinin içine inançla bakarak cevap vermiş:

“Dur, hemen karartma yüzünü. Dur, umutsuzluğa düşme hemen. Bir yolunu bulacağız elbet. Bir yolunu bularak, onları aşkımıza ikna edeceğiz. Onları sevgiyle eğiteceğiz, onları barışla yüzleştireceğiz. Ama annem hemen görmesin seni. Onu da anlamak lazım. Hiç kolay değil, baş düşmanının kızı, gelini olarak çıkacak karşısına. Alışması zaman ister, hiç değilse gereken zamanı verelim ona.”

Su Hanım şaşkınlık içinde bakmış Rüzgâr'a.

“Yani beni götürmeyecek misin sarayına?”

Rüzgâr içtenlikle gülümsemiş.

“Tabii götüreceğim, ama bir insan kızı olarak değil, senin kadar güzel olmasa da, bir çiçek olarak. Söyle bakalım en çok hangi çiçeği seversin?”

Su Hanım, tam olarak Rüzgâr'ın neyi kastettiğini anlamasa da, sevdiği çiçeği söylemekte hiçbir sakınca görmemiş.

“En çok sevdiğim çiçek menekşedir.”

Daha menekşe sözcüğü ağzından çıkar çıkmaz, dilenci kılık-
lı prenses, mor çiçekli kocaman bir menekşe demetine dönüş-
müş. Rüzgâr, menekşe demetini kucaklamış, sonra Su Ha-

nım'ın ikiye bölünen esasının bir parçasını almış, gümüşten ışığın süzüldüğü aralığa sokmuş. Aralığa giren demir parçası bir anahtara dönüşmüş, kaya ise kocaman yekpare bir kapıya. Rüzgâr anahtarı çevirmiş, kayadan oluşan dev kapı gıcırdayarak açılmış. Kapının ardında, gökyüzündeki kocaman aydan yansıyan gümüşten bir ışıkla aydınlanan büyücülerin yaşadığı Hayal Ülkesi çıkıvermiş ortaya.

HAYAL ÜLKESİ'NİN BÜYÜCÜ KRALIÇESİ

Hayal Ülkesi, kayaların içine ince bir işçilikle oyularak yapılan binalardan oluşuyormuş. Halkın oturduğu evlerden alışveriş yapılan pazara, meydandaki

Ay Tapınağı'ndan sol taraftaki büyük tiyatroya kadar bütün binalar, kayalardan oyularak inşa edilmiş. Rüzgâr içinde yaşamasına rağmen her görüşünde bir kez daha güzelliğine hayran kaldığı ülkesine sevgiyle baktıktan sonra, kucağındaki mis kokulu menekşelere eğilerek fısıldamış:

“Hayal Ülkesi’ne hoş geldin Prensesim.”

Menekşelerden hiç ses çıkmamış tabii, sadece mor çiçekleri

Hayal Ülkesi'nin tatlı esintisiyle şöyle bir sallanmış o kadar. Rüzgâr, ardındaki yekpare kayadan kapıyı kapatınca, koca taş eski doğal halini almış.

Sokakta prensleri Rüzgâr'ı gören Hayal Ülkesi'nin sakinleri yerlere kadar eğilerek saygıyla selamlıyormuş onu. Başka zaman olsa Rüzgâr onlarla sohbet eder, hallerini hatırlarını sorarmış, ama şimdi işi acele olduğundan, sadece selamlarına karşılık vermekle yetinmiş. Hızlı adımlarla kraliçe annesinin yaşadığı sarayın yolunu tutmuş. Kaya evlerin arasından geçerek, kentin biraz dışına çıkmış. Çünkü saray, Ay Dağı'nın üzerindeymiş. Tıpkı Hayal Ülkesi gibi saray da Ay Dağı'nın kayadan zirvesi oyularak yapılmış, öyle ki uzaktan bakınca sanki gökyüzündeki ayla aynı yükseklikteymiş duygusu uyandırıyor. Rüzgâr saraya girer girmez, annesine görünmeden odasına gitmek istemiş, ama o da ne, karşısına bir dev gibi iri olan Baş Yaver dikilmez mi! Baş Yaver saygıyla eğilmiş Rüzgâr'ın önünde.

“Anneniz sizi bekliyor, Prensım” demiş.

Rüzgâr önce elindeki çiçekleri güvenli bir yere koymak niyetindeymiş.

“Şu çiçekleri odama bırakayım da” diyecek olmuş, ama Baş

Yaver hemen atılmış:

“Siz hiç merak etmeyin Prensım, ben onları odanıza bıraktırırım” demiş.

Elindeki çiçekleri kimseye teslim etmeye gönlü razı olmayan Rüzgâr:

“Yok” demiş, “o zaman çiçeklerimle birlikte gidelim Kraliçe'ye.”

Baş Yaver'in meraklı bakışları çiçeklere kaymış, ama kuşku-lu bir durum göremeyince üstelememiş.

“Buyurun gidelim Prensım” demiş.

Rüzgâr, kucağında bir demet çiçeğe dönüştürdüğü Su Hanım'la taht odasının yolunu tutmuş. Baş Yaver de iki adım öteden onu izlemeye başlamış. Aslında bu izlenme durumu yeni değilmiş, Rüzgâr, insanların yaşadığı Akıl Ülkesi'nden başarısızlıkla döndüğünden beri başta annesi olmak üzere saraydaki yöneticiler ona hiç güvenmiyormuş. Özellikle de annesi, babasının intikamını almadığı için oğluna çok kızıyor, ama bunu açıkça dile getirmekten çekiniyormuş. Ne de olsa Rüzgâr, yakın bir gelecekte Hayal Ülkesi'nin kralı olacaktı.

Rüzgâr önde, Baş Yaver arkada, içeri girdiklerinde büyük taht odasının ortasındaki camdan dev kürenin önünde dikilen

Kraliçe onlara dönmüş.

“Ah, Rüzgâr gelmiş!” diyerek sevinçle selamlamış oğlunu. Delikanlının kucağındaki menekşeleri görünce de memnuniyetle söylenmiş: “Ah, demek bana çiçek de getirdin.”

Rüzgâr’ın yüzü kararmış, bir an ne diyeceğini bilememiş ama hemen durumu kurtaracak sözleri bulmuş.

“Bu sıradan çiçekler mi?” demiş. Başını sallayarak devam etmiş: “Hayır anneciğim, bu çiçekleri size veremem. Bu davranış, sizin soyluluğunuza, yüceliğinize hakaret sayılır. Siz bu sıradan menekşelerden çok daha güzellerine layıksınız.”

Hayal kırıklığına uğrayan Büyücü Kraliçe’nin yemyeşil sürmeli çekik gözleri oğlunu kuşkuyla süzmüş. Ama pişkinliği elden bırakmadan, gülümseyerek ellerini oğluna uzatmış.

“Olsun, ben yine de istiyorum o menekşeleri.”

Rüzgâr güçlükle yutkunmuş.

“Olmaz anne, veremem.”

Kraliçe sinirlenmeye başlamış.

“Neden?” diye sertçe sormuş. “Neden veremezmişsin? Bir demet sıradan çiçeği annene çok mu görüyorsun?”

Rüzgâr bakışlarını kaçırarak yanıtlamış:

“Bu çiçekleri bir büyü için topladım. Benden başkası doku-

nursa büyü bozulur. O kadar emek, o kadar çaba boşa gider. Kusura bakma anneciğim, bu çiçeklere dokunmasanız daha iyi olur.”

Oğlunun kararlı olduğunu anlayan Büyücü Kraliçe işi kurnazlığa vurmuş.

“Anlıyorum... Tabii, büyü yapacaksan iş değişir. Biz de senin büyüü bozmak istemeyiz. Ama biliyorsun, dağ menekşelerinin kokusunu çok severim. Hiç değilse onları bir kez koklamama izin ver.”

Rüzgâr artık bu isteği geri çevirememiş, yine de emin olmak istemiş.

“Ama söz ver, çiçeklere dokunmak yok.”

Kraliçe sağ ve sol elinin işaretparmaklarını birbirine değdirmiş. Bu hareket, büyücü dilinde söz vermek, ant içmek anlamına geliyormuş.

“Sana söz, çiçeklerine asla dokunmayacağım.”

Menekşe görünümüne soktuğu sevgilisini güvenceye aldığını düşünen Rüzgâr, annesine yaklaşarak çiçekleri uzatmış. Kraliçe söz verdiği gibi gerçekten de menekşelere dokunmamış, sadece burnunu uzatarak onları koklamış. Önce yüzüne mutlu bir ifade yayılmış ama bu çok sürmemiş, ince kaşları ça-

tılmış, gözlerini derin bir kin perdesi bürümüş.

“Bu çiçekler...” diye söylenerek menekşeleri yeniden koklamış. Emin olmak için bir an duraksadıktan sonra yüzü kıpkırmızı olmuş, öfkeyle bağırmış: “Bu çiçekler insan kokuyor!”

Rüzgâr birkaç adım gerilemiş, eyvah, annem galiba anladı durumu, diye düşünmüş ama aldırmaz görünmeye çalışmış.

“Aman anneciğim ne insanı, ne kokusu; bunlar bildiğiniz menekşeler. Belki yolda solmuştur, o yüzden size öyle kokuyordur” diye geçiştirmeye çalışmış.

Büyücü Kraliçe kınayan gözlerle bakmış oğluna.

“Utanmadan bir de bana yalan mı söylüyorsun?”

Rüzgâr ısrar etmeye kalkışınca, Kraliçe hızla dönmüş sağ elinin işaretparmağıyla odanın ortasındaki camdan dev küreye dokunmuş. Aynı anda bulutsuz gökyüzünde bir şimşek çakmış ve odanın zemininden koyu bir sis yükselerek cam küreyi kaplamış. Sis dağılırken cam kürenin içinde görüntüler belirmiş. Rüzgâr dikkatle bakınca bu görüntülerin içinde kendini görmüş. İnsanların yaşadığı Akıl Ülkesi’ne gitmesini, bir ayağı topal, bir gözü kör eşek görünümüne bürünmesini, damat adaylarının arasına girmesini, küçük prensesin elmayı üç kez ona atmasını, yarışlara katılmasını, Su Hanım’ın verdiği sözü

tutmamasını, kendisinin bir güvercine dönüşmesini, sevdiği kızın demir bir çarık ve demir bir asayla peşine düşmesini, kovukta yeniden karşılaşmalarını, genç kızı menekşe görünümüne sokmasını; yani sözün kısası, ne yaşadıysa hepsinin teker teker kürenin içinde yeniden canlandığını görmüş. Rüzgâr şaşkınlık içinde hâlâ cam küreye bakarken, Büyücü Kraliçe'nin tiz sesi kulaklarında yankılanmış.

“Seni düşmanlarımızın ülkesine yollarken başına gelebilecek kötülükleri de hesap etmiştim. Bu nedenle seni cam küremden izledim. Biricik oğlumun başı sıkışır, bir belaya bulaşır da kendini kurtaramazsa yardım edeyim diye. Ama benim böyle kaygılar içinde izlediğim oğlum ne yaptı? Gitti, baş düşmanımızın kızına sevdalandı. Yetmezmiş gibi, o kızı görünümünü değiştirerek ülkemizin içine soktu.” Bir an susup, büyük bir düşkünlüğü içinde oğluna bakmış, sonra suçlamayı sürdürmüş: “Böyle mi alacaktın babanın intikamını? Böyle mi kral olacaktın başımıza? Yazıklar olsun sana. Yazıklar olsun sana bağladığımız umutlara...”

Gerçeğin ortaya çıktığını anlayan Rüzgâr, öfkeyle sağ elini küreye uzatmış, aynı anda parmağının ucundan yayılan gümüşten bir ışık, kürenin içinden hâlâ yansımakta olan kendi

görüntüleri silmiş. Büyücü Kraliçe, oğlunun bu davranışına çok sinirlenmiş.

“Ne yapıyorsun?” diye bağırarak olmuş, ama Rüzgâr ondan baskın çıkmış.

“Yeter anne!” diye kestirip atmış. “Yeter. Ben çocuk değilim artık. Sen ne hakla benim arkamdan entrika çeviriyorsun? Ne hakla beni izliyorsun?”

“Ama ben senin için...”

Rüzgâr lafı ağzında koymuş Büyücü Kraliçe’nin.

“Hayır, benim için yapmadın, kendi öfkeni doyurmak için yaptın. Ben intikam almayı istemedim, sen zorladın beni nefrete. Ben kavga istemedim, sen kıskırttın beni insanlarla savaşmaya. Ama şanslıydım ki Su Hanım’ı gördüm. Şanslıydım ki, Su Hanım’ı sevdim. Onun sevgisi gönlümü yumuşattı, onun sevgisi gözlerimdeki kini sildi, aklımı nefretten kurtardı. Bak uyarıyorum seni anne, eğer ona dokunursan beni bulursun karşında. Ona kötülük yapmaya çalışırsan, bir seçim yapmak zorunda kalırsın. Krallık filan da umurumda değil. Su Hanım’a düşmanlık beslersen, onunla birlikte çeker giderim Hayal Ülkesi’nden.”

Oğlunun bu kadar sert çıkacağını beklemeyen Büyücü Kra-

lice sarsılmış duyduğu sözler karşısında, turuncu gözyaşları yuvarlanmış yeşil kirpiklerinin arasında.

“Bir insan kızını, bana mı tercih ediyorsun? Bir insan kızını, krallığına mı tercih ediyorsun?”

Dimdik durmuş Büyücü Kraliçe'nin karşısında Rüzgâr.

“Hayır” demiş inatla başını sallayarak, “bir insan kızını an-neme değil, sevgiyi nefrete tercih ediyorum. Bir insan kızını krallığıma değil, barışı savaşa tercih ediyorum. Herkes mutluluk içinde yaşasın istiyorum. Eğer annem olarak sen de bunu istiyorsan, Su Hanım'ı gelinin olarak kabul et. Yüreğindeki nefreti at, gözlerindeki kini sil. Bana çocukken gösterdiğin sevginin, şefkatin aynısı ona da göster. Yeniden mutluluk içinde yaşayalım. Yeniden birbirimizi sevelim. Eğer biz mutlu olursak, Hayal Ülkesi'nin halkı da mutluluk içinde yaşar. Eğer biz birbirimizi seversek, Hayal Ülkesi'nin halkı da birbirini sever. Ben de gururla onların kralı olurum, yoksa çeker giderim buralardan, beni bir daha göremezsın.”

Rüzgâr'ın kararlı olduğunu anlayan Büyücü Kraliçe, bakmış ki inat ederse hem oğlunu kaybedecek, hem de krallığı, işi kurnazlıkla çözmeye karar vermiş. Nasıl olsa bir yolunu bulur bu insan kızını ortadan kaldırırim, diye düşünmüş.

“Dur Prensım!” demiş. “Dur benim rüzgâr gibi deli, rüzgâr gibi ele avuca sığmaz oğlum. Ne demek krallığı bırakmak, ne demek ülkeyi terk etmek? Yakışır mı bir kral oğluna böyle konuşmak? Sen ki büyücülerin en bilge, en yiğit kralının oğlusun. Tamam, madem bir insan kızına bu kadar bağlandın, o da kalsın sarayımızda. Unutamasam da soylu kralımızın onun babası tarafından öldürüldüğünü, taş basarım bağrıma, geride bırakırım yıllarca sürdürdüğüm yasımı. Mademki oğlum savaş değil barış istiyor, ben de uyarım hepimize mutluluk getirecek bu erdemli dileğine.”

Rüzgâr temkinli karşılamış annesinin bu değişimini.

“Bir oyun istemiyorum ama anne, büyü yapmak filan yok. Eğer Su Hanım’ın saçının kılına zarar gelirse...”

“Gelmeyecek” demiş Büyücü Kraliçe. “Seni mutsuz etmeyi ister miyim hiç?”

Rüzgâr, annesini iyi tanırmış, ona güvenilmeyeceğini çok iyi bilirmiş, bu yüzden Su Hanım’ı güvenceye almak istemiş.

“O zaman Ay Tanrısı üzerine yemin edeceksin. Su Hanım’a kötülük etmeye kalkarsan, ateşin gücüyle karşılaşacaksın.”

Büyücü Kraliçe’nin yüzünde alıngan bir ifade belirmiş.

“Aşk olsun oğlum” demiş, “aşk olsun Rüzgârım, yemine ne

gerek var? Hiç mi güvenmiyorsun annene?”

Rüzgâr kederle başını sallamış.

“Sen benim annemsin, canımı senden aldım. Sen beni büyüten varlıksın, sevmeyi senden öğrendim. Ama hayat kötü davrandı sana, çok sevdiğin kralını elinden aldı. Çektiğin acı, içindeki sevgiyi boğdu, kötülüğü armağan etti sana. Ama sen Hayal Ülkesi'nin en güçlü büyücüsün, bununla baş edebilirsin. Yeniden benim çocukken tanıdığım o şefkat dolu, merhamet dolu anne olabilirsin. Elbette hiç kolay olmayacak. O yüzden yemin etmeni istiyorum zaten. Ettiğin yemin iyi biri olmanı sağlayacak. Hadi anne, et şu yemini, ben de gelininle buluşturayım seni.”

Büyücü Kraliçe duraksamış; ne söyleyeceğini, ne yapacağını bilememiş. Rüzgâr üstelemiş:

“Hadi anneciğim, et şu yemini. Yeniden mutlu olalım hepimiz, yeniden mutlu olsun ülkemiz.”

Bakmış başka çaresi yok, bakmış Rüzgâr inatçı, Büyücü Kraliçe sağ elinin işaretparmağıyla kendi etrafında bir çember çizmiş. Kraliçe'nin parmağının işaret ettiği yerlerde ateşler yanmaya başlamış. Büyücü Kraliçe kendi etrafında dönmeyi tamamladığında artık ateşten bir çemberin içindeymiş. Ellerini

gökyüzündeki aya doğru kaldırmış.

*“Ey büyülerimizin esinleyicisi!
Ey umutlarımızın ateşleyicisi!
Ey hayallerimizi gerçek kılan!*

*Sönmüş volkanlarının üzerine söz veririm ki,
Bu insan kızını, gelinim olarak alacağım!*

*Gümüş parıltılarının üzerine söz veririm ki,
Bu insan kızına benim elimden kötülük gelmeyecek!*

*Hayal Ülkesi’ni aydınlatan ışığın üzerine söz veririm ki,
Bu insan kızına benim elimden büyü yapılmayacak.*

*Eğer ona kötülük edersem, ateş beni kuşatsın.
Eğer andımı bozarsam, ateş benim zindanım olsun...”*

Yeminini tamamlayan Büyücü Kraliçe oğluna dönmüş.
“Tamam mı? İkna oldun mu şimdi?”
Rüzgâr minnetle bakmış.

“Teşekkür ederim anne, şimdi mutlu ettin beni.”

Rüzgâr kucagında özenle taşıdığı menekşelere dönmüş, dudaklarıyla mor renkli çiçeklere dokunarak fısıldamış:

“Hadi Su Hanım, bitkiden insana, menekşeden kendine dön. Dön ki, ay ışığından daha parlak, ay ışığından daha görkemli bir güzellikle tanışsın Hayal Ülkesi.”

Daha Rüzgâr sözlerini tamamlamadan, menekşeler Su Hanım’a dönüşüvermiş. Karşısında gördüğü insan kızına nefretle bakan Kraliçe, oğlunun yüzündeki anlamı görmesinden korktuğu için eliyle yerdeki ateşe işaret etmiş, çember halindeki alevler anında sönüvermiş. Ateşten çemberin içinden çıkan Kraliçe, Su Hanım’a yaklaşmış. Artık yüzünde nefret değil, sahte bir beğenme ifadesi varmış. Ellerini genç kıza uzatmış.

“Sarayımıza hoş geldin Prenses” demiş.

Büyücü Kraliçe’nin gerçek duygularını bilmeyen Su Hanım, tüm içtenliğiyle gülümsemiş Rüzgâr’ın annesine. Küçük prensesi kandırdığını anlayan Büyücü Kraliçe işi daha da ileri götürerek sevgiyle sarılmış, en büyük düşmanının en küçük kızına. Annesini dikkatle izleyen Rüzgâr’ın da yüzüne mutlu bir ifade yayılmış, galiba işler yoluna giriyor, diye düşünmüş. Ama temkinliliği elden bırakmamaya karar vermiş. Çünkü

büyücüler ile insanların arasındaki düşmanlığın öyle kolay kolay sona ereceğine pek inanmıyormuş. Üstelik onun tanıdığı annesi, içindeki kini böyle bir anda sona erdirecek büyücülerden değilmiş. Su Hanım'ı gözümün önünden ayırmasam iyi olacak, diye geçirmiş aklından. Oğlunun neler düşündüğünden habersiz olan Büyücü Kraliçe ise oyununu sürdürmüş, Su Hanım'ın saçlarını şefkatle okşadıktan sonra kapıda dikilmekte olan Baş Yaver'e dönmüş.

“Daha ne bekliyorsun Baş Yaver, gelinimi derhal odasına götürün. Dinlensin, banyo yapsın, yemek yesin, kendine gelsin.”

Baş Yaver, Su Hanım'a yaklaşırken Rüzgâr araya girmiş.

“Anneciğim izin verirseniz müstakbel eşimle ben ilgilenmek istiyorum. Su Hanım, benim yanımda daha rahat eder” demiş.

Büyücü Kraliçe hiç ısrar etmemiş.

“Tabii oğlum, tabii Rüzgârım, sen nasıl istersen. Ama bir şartım var, müstakbel gelinimin neye ihtiyacı varsa, ne isterse hepsini eksiksiz karşılayacaksın. Onun Hayal Ülkesi'nde çok mutlu olmasını istiyorum.”

Oğlu, annesinin bu ani değişimini güvensiz gözlerle izliyor-

muş, ama o da duygularını belli etmemeye çalışmış.

“Merak etmeyin anneceğim. Su Hanım, ülkemizde çok mutlu olacak.”

9

BÜYÜCÜ TEYZE KOCAMAN BİR AKDABA OLUYOR

üzgâr, Su Hanım'ı alıp huzurdan ayrılırken, Büyücü Kraliçe'nin gizlemeye çalıştığı o katı nefret yeniden gelip yüzüne yerleşmiş. Oğlu ile müstakbel gelini taht odasından çıkınca hemen cam kürenin başına koşmuş. Sağ elinin işaretparmağıyla kürenin tepesine dokunmuş. Kürenin içinde görüntüler belirmeye başlamış. Önce belirsiz olan şekiller uçuşup birbirine eklenmiş ve cam kürenin saydamlığında Büyücü Kraliçe'ye benzeyen bir kadın büyücünün görüntüsü belirmiş. Büyücü Kraliçe bu görüntüye bakarak dert yanmaya başlamış:

“Ah kardeşim, kız kardeşim. Kanı kanımdan, canı canımdan kardeşim. Gördün mü başımıza gelenleri? Benim ahmak Rüzgârım gitmiş, bir insan kızına âşık olmuş. Hem de herhangi bir insana değil, babasını öldüren baş düşmanımızın kızına.”

Küredeki Büyücü Kız Kardeş’in kaşları çatılmış.

“Olur mu öyle şey!” diye söylenmiş. “Büyücüler ile insanların evlendiği nerde görülmüş? Üstelik baş düşmanın çocuğuyla...”

“Bizimki evlenecek ama. Ne büyücü töresi dinliyor, ne anne sözü.”

Büyücü Kız Kardeş hemen önermiş çözüm yolunu.

“Laf dinlemiyorsa, kolayı var, sen de şu güçlü büyülerinden birini yap. Taze bir söğüt dalı gibi kopar oğlunu, bu soysuz insan kızından.”

Büyücü Kraliçe umutsuzca başını sallamış.

“Söylemesi kolay, ama yapması zor. Rüzgâr, büyücü yemini ettirdi bana. Hiçbir zaman dokunamayacağım o insan kızına. Bu yüzden iş sana düşüyor. Tahtımızın, ülkemizin, ailemizin kaderi sana bağlı. Yarın bir bahaneyle sana yollayacağım Su Hanım’ı. Ne yap et, kurtar bizi ondan.”

Tiz bir kahkaha atmış Büyücü Kız Kardeş.

“Tasalandığın şeye bak” demiş, “sen kızı yolla, ötesine hiç karışma.”

Büyücü Kraliçe ertesi sabah muhteşem bir kahvaltı hazırlatmış Su Hanım için. Rüzgâr kuşkulanmasın diye sanki öz çocuğuymuş gibi ilgilenmiş bu insan kızıyla. O kadar iyi davranıyormuş ki genç kıza, Rüzgâr bile bir an inanmış annesinin değişmiş olabileceğine. İkisini yalnız bırakıp işine gücüne bakmayı bile düşünmüş, ama sonra bir kurt düşmüş içine: “Ya annem beni rahatlatmak için böyle davranıyorsa, ya niyeti başkaysa?” Su Hanım’ı yalnız bırakmayı göze alamamış. Kahvaltıdan sonra “Ay Tapınağı’na gideceğim” diye çıkmış saraydan. Çıkmadan önce de annesi ile Su Hanım’a demiş ki:

“Siz de oturup düğünü konuşun. Çünkü bizimki sıradan bir evlenme töreni değil, aynı zamanda insanlar ile büyücülerin düşmanlığını sona erdirecek adımların ilki olacak. O yüzden tören muhteşem olmalı. İnsanların yaşadığı Akıl Ülkesi’nde bile bu düğünün sözü edilmeli. Evliliğimizin bir barış çağırısı olduğu herkes tarafından bilinmeli.”

Aynı görüşte olmamasına rağmen Büyücü Kraliçe de hak verir gibi görünmüş Rüzgâr’a.

“Hiç merak etme oğlum, öyle bir düğün yapacağız ki dört

iklim, yedi kıtada duymayan kalmayacak. Herkes yüzyıllarca bizi konuşacak.”

Annesinin bu tatlı sözleri bile Rüzgâr'ın içindeki kuşkuları giderememiş. Su Hanım'la vedalaşıp saraydan çıkınca, köşedeki kayanın arkasına geçerek kırmızı kanatlarının üzerinde siyah lekeler olan bir uğurböceğine dönüşüvermiş.

Rüzgâr, uğurböceği görünümüne dönüşürken annesi de Su Hanım'ı ölüme götürecek tuzağı kuruyormuş içerde. Büyücü Kraliçe uzanıp Su Hanım'ın elini tutmuş, kızın gözlerine sevgiyle bakarak konuşmaya başlamış:

“Bizde kral ailelerinin düğününde, gelinin başına Anka Kuşu'nun üç farklı renkteki üç tüyünden yapılmış bir taç takılır. Ama bu tüyler sadece benim kız kardeşimde var. Çünkü en son o evlenmişti ailemizde. Gelenek olduğu için kız kardeşime giderek o üç tüyü senin alman gerekiyor. Çünkü tüyleri başka biri alırsa, o muhteşem tacın sihirli güzelliği bozulur.”

Büyücü Kraliçe'nin kendisine kötülük etmek istediğinin farkında olmayan Su Hanım hevesle atılmış.

“Tamam, gider hemen alırım o tüyleri. Uzak mı kız kardeşinizin evi?”

Büyücü Kraliçe sinsi gülümseyişini gizleyerek cevap vermiş:

“Yok canım, hemen şu arkadaki tepeyi aşınca... Göreceksin zaten, bizimki kadar olmasa da oldukça büyük bir saraydır. Müstakbel teyzen işte orada yaşıyor.”

Su Hanım hemen toparlanmış.

“Yolcu yolunda gerek” demiş safça gülümseyerek, “gidip bir an önce alayım Anka Kuşu’nun üç farklı renkteki üç tüyünü.”

Böylece Su Hanım tek başına çıkmış saraydan, başına geleceklerden habersiz, arkadaki tepenin yolunu tutmuş. Aynı anda Büyücü Kraliçe camdan dev küresinde kız kardeşine, Su Hanım’ın yola çıktığını bildiriyormuş. Evlenecek olmanın mutluluğuyla yarı sarhoş olan Su Hanım köşedeki kayanın önünden geçerken, uğurböceği görünümündeki Rüzgâr uçup genç kızın yakasına konmuş. Su Hanım farkına bile varmamış yakasındaki kırmızı kanatları siyah beneklerle süslü uğurböceğinin. Hızlı adımlarla arkadaki tepeyi aşarak, Büyücü Kraliçe’nin tarif ettiği saraya ulaşmış.

Büyücü Kız Kardeş sarayın bahçesinde karşılamış onu. Bir süre, tıpkı Büyücü Kraliçe gibi sahte nezaket sözleriyle genç kızı oyaladıktan sonra:

“Hiç vakit kaybetmeyelim güzel kızım” demiş, “Anka Kuşu’nun üç farklı renkteki üç tüyü şu yukarıdaki yalçın kayalıkta.

Yolu biraz sapadır, ama onları oradan sen almalısın. Ne yazık ki bu işi tek başına yapmalısın. Çünkü büyücü töresi böyle.”

Su Hanım olanca tatlılığıyla gülümsemiş Büyücü Kız Kardeş’e.

“Önemli değil, benim bacaklarım güçlüdür. Şimdi gider alırım tüyleri.”

Bunları söyler söylemez de tırmanmaya başlamış yalçın kayalıkları. Su Hanım yalçın kayalıkların en tepesine ulaştığı anda Büyücü Kız Kardeş birden dev bir akbabaya dönüşmüş. İki insan boyundaki kanatlarını açarak yerden havalanmış, Su Hanım’a doğru yükselmeye başlamış. Su Hanım’ın yakasında gösterişsiz ama güzel bir takı gibi duran uğurböceği görünümündeki Rüzgâr anlamış olacakları. O da hemen kanatlarını açarak havalanmış, biraz yükselince de görüntüsünü değiştirerek her kanadı insan büyüklüğünde kocaman bir kartala dönüşüvermiş. Su Hanım’a doğru süzülmekte olan akbaba, karşısında kartalı görünce hemen anlamış bunun yeğeni Rüzgâr olduğunu, ama aldırmamış, hedefine doğru alçalmaya başlamış. Kartal önünü keserek, akbabaya şöyle seslenmiş:

“Teyze teyze, güzel teyze... Güzel ninnilerle beni büyüten teyze. Sen ki beni seversin. Benim sevdiklerimi de seversin. Ben o kızı seviyorum, ona zarar verme Teyze.”

Akbaba kanatlarını gererek havada bir an durmuş ve kartal görünümündeki yeğeni Rüzgâr'a cevap vermiş:

“Ben seni severim, doğru. Senin sevdiklerini severim, o da doğru. Ama düşmanlarımızı sevemem. Sen onlardan birini seversen, sevdiğin kişiyi de sevmem. Aslında sen de sevmiyorsun o insan kızını. O seni büyülemiş. Onun aşkı seni sarhoş etmiş. Görmüyor musun, o insan soyundan basit biri. Üstelik babanı öldüren adamın kızı, ona nasıl âşık olabilirsin? Onu bizim kraliçemiz yapmayı nasıl düşünebilirsin? Bu kızı öldürmek en doğrusu, böylece sen de büyük bir beladan kurtulursun.”

Kartal geniş kanatlarını açarak, akbabanın yanı sıra süzülme-ye başlamış.

“Bana yakışan aşağıdaki insan kızıdır teyze. Aşktan sarhoş olduğum doğru, ama kime zararı var bunun? Kimse beni büyülemedi ki, ben istedim onu. Senden rica ediyorum, ona dokunma teyze.”

Ama akbaba dinlememiş bile kartalın sözlerini, tırnaklarını çıkartarak Su Hanım'a doğru pike yapmış. Başka çaresi kalmayan kartal hızla yükselmiş, sonra da akbabanın tepesine ini-vermiş. Kartalın çarpmasıyla dengesini kaybeden akbaba, kayaların üzerine düşerek bayılmış. Akbabayı etkisiz hale getirdi-

ğinden emin olan Rüzgâr yeniden uğurböceğine dönüşerek yalçın kayaların arasına uçmuş. Su Hanım zirveye varmadan da görünümünü değiştirerek Anka Kuşu'nun üç farklı renkte üç tüyü oluvermiş. Atlattığı tehlikelerden habersiz kayalığın tepesine çıkan Su Hanım tüyleri bulunca çok mutlu olmuş. Üçü tüyü de alıp aşağı inmiş. Aşağıdaki saraya gelince bir de bakmış ki Büyücü Kız Kardeş, iki ayağı ile iki kolu kırılmış yorgan döşek yatıyor.

“Ah, geçmiş olsun, ne oldu size?” diye üzüntüyle sormuş.

Büyücü Kız Kardeş acıyla yüzünü buruşturarak:

“Vahşi bir kartal bela oldu başıma. Acımasız bir rüzgâr gibi saldırdı bana” demiş.

Hâlâ olanlardan bir şey anlamayan Su Hanım, “Geçmiş olsun” diyerek ayrılmış Büyücü Kız Kardeş'in sarayından. Olayları cam küresinden izlediği için olanı biteni bilen Büyücü Kraliçe, Su Hanım'ı sağ salim karşısında görünce hiç şaşırmamış. Müstakbel gelinine yalandan övgüler düzerek, tüyleri almış. Yoldan yorgun dönen genç kız dinlenmek için izin isteyince, onu odasına yollamış. Öfkeyle tahtına otururken, birden elindeki tüyler değişerek Rüzgâr'a dönüşmüş. Rüzgâr öfkeyle bakmış annesine.

“Hani bana söz vermiştin?” diye gürlemiş. “Hani Su Ha-

nım'a dokunmayacaktın?"

Büyücü Kraliçe masum pozuna bürünmüş hemen.

"Dokunmadım ki... Ben sarayımdan bile çıkmadım bugün. İnan bana, neler olduğunu bilmiyorum."

Rüzgâr annesinin sözlerine inanmamış.

"Nasıl bilmiyorsun?" diye söylenmiş. "Su Hanım'ı teyzeme yollayan sen değil misin?"

"Benim, ama Su Hanım'ı töremizi uygulasin, gelinlik tacı olarak Anka Kuşu'nun üç farklı renkte üç tüyünü taksın diye yolladım. Yoksa o benim akılsız kız kardeşim zarar mı vermeye kalktı gelinime? Eğer öyle bir şey yaptıysa bedelini ağır ödetirim ona."

Bu sözler Rüzgâr'ın güvensizliğini gidermemiş.

"Yani olanlardan hiç mi haberin yoktu senin?"

Büyücü Kraliçe olanca pişkinliğiyle yanıtlamış:

"Yoktu oğlum, aptal teyzenin kötülük yapacağını bilseydim hiç yollar mıydım gelini mi oraya? Hiç mi güvenmiyorsun annene?"

Rüzgâr'ın kuşkuları kaybolmasa da annesini daha fazla suçlayamamış. Yüzünü asarak şunları söylemiş sadece:

"Bak anne, buradan sonra herhangi biri Su Hanım'a zarar verirse, seni sorumlu tutarım. Su Hanım'ı tehlikeli yerlere gönderme. O senin gelinin olacak, o benim eşim olacak; ona

sahip çık, onu koru.”

Büyücü Kraliçe sahte bir üzüntüyle karartmış yüzünü.

“Sen neler söylüyorsun oğlum, ben Ay Tanrısı üzerine yemin etmedim mi? Sözümü ateşle mühürlemedim mi? Gelini-me zarar vermeyeceğime söz vermedim mi? Böyle suçlayarak üzme beni, o senin eşin olacaksa benim de kızım olacak, kızım-a zarar verir miyim hiç?”

Rüzgâr ne desin? İnanır gibi görünmüş annesinin sözlerine.

“Neyse” demiş, “Su Hanım’a bir şey olmadı ya, önemli olan bu. Artık sen de daha dikkatli olursun.”

Oğlunun yumuşadığını gören Büyücü Kraliçe sevinmiş.

“Sen hiç merak etme Rüzgârım, artık kimse gelinime zarar veremeyecek.”

Böyle söylemesine rağmen Rüzgâr yanından ayrılır ayrılmaz, cam küresinin başına geçmiş. Sağ elinin işaretparmağıyla kürenin tepesine dokunmuş. Kürenin içinde görüntüler belirmeye başlamış. Önce belirsiz olan şekiller uçuşup birbirine eklenmiş ve cam kürenin saydamlığında Büyücü Kraliçe’ye benzeyen bir erkek büyücünün görüntüsü ortaya çıkmış. Büyücü Kraliçe dert yanmaya başlamış:

“Ah kardeşim, vah kardeşim. Kanı kanımdan, canı canımdan kardeşim. Gördün mü başımıza gelenleri? Benim ahmak Rüz-

gâрім gitmiş, bir insan kızına âşık olmuş. Hem de herhangi bir insana değil, babasını öldüren baş düşmanımızın kızına.”

Küredeki Büyücü Kardeş’in kalın kaşları çatılmış.

“Olur mu öyle saçmalık!” diye gürlemiş. “Büyücülerin o alçak insanlara âşık olduğu nerde görülmüş? Üstelik eniştemi öldüren baş düşmanımızın kızına...”

“Bizimki olmuş ama... Aşk gözünü kör etmiş onun, aklını başından almış; ne büyücü töresi dinliyor, ne anne lafı.”

Büyücü Kardeş ilk aklına geleni söylemiş hemen:

“Laf dinlemiyorsa, sen de büyü yap. Senden daha güçlü büyücü yok Hayal Ülkesi’nde. Denize ulaşmadan kuruyan bir ırmak gibi toprağa karıştır bu insan kızını.”

Büyücü Kraliçe kederle sallamış başını.

“Büyü yapmak kolay da, Rüzgâr yemin ettirdi bana. Büyü yapamam, tırnağımı bile süremem o insan kızına. Bu yüzden yardım etmelisin bana. Tahtımızın, ülkemizin, ailemizin kaderi sana bağlı. Su Hanım’ı sen öldürmelisin. Yarın bir bahaneyle yollarım onu sana. Ne yap et, kurtar bizi ondan. Kurtar ülkemizi, kurtar bizi, büyücü kanına insan kanı karışmadan.”

Güvenle bir kahkaha atmış Büyücü Kardeş.

“Tasalandığın şeye bak” demiş. “Sen yarın sabah kızı yolla, ötesine hiç karışma.”

10

BÜYÜCÜ DAYI DEV BİR ÖRÜMCEĞE DÖNÜŞÜYOR

rtesi sabah çok daha nazik davranmış Büyücü Kraliçe, Su Hanım'a. Rüzgâr memnuniyetle izliyormuş annesinin, sevdiği kızla yakından ilgilenmesini. Yok-

sa gerçekten hata mı yaptım, annemi suçlamakla, diye geçirmiş içinden. Yoksa dünkü olay kindar teyzemin akılsızlığından mı kaynaklandı? Ne olursa olsun bu konuyu yeniden açmak istememiş. Dün sabah olduğu gibi kahvaltıdan sonra çıkmış saraydan. Köşedeki kayanın oraya gelince bu kez bir kirlangıca dönüşmüş. Kuyruğunu oynatarak, sarayın kapısını gözetlemeye koyulmuş. Bir yandan da, ne olur yanılmış olayım,

ne olur annem içindeki nefreti yenmiş olsun, diye düşünüyormuş. Ama yanıliyormuş tabii. O sırada annesi sarayda Su Hanım'ı kardeşine yollamak için yalanlarına yeni bir yalan ekliyormuş.

“Güzel kızım, Su kızım, Rüzgâr benzersiz bir düğün olsun istiyor. Gelinliğin de bu güzelliğe yakışır olmalı. Bu ülkedeki en güzel gelinlik kumaşı, kardeşimin elinde. O kumaşı, kardeşimin yetiştirdiği büyümlü bir örümcek ördü. Kardeşimin sarayı karşı tepenin ardında. Eğer sarayına gidersen, büyümlü örümceğin ördüğü yeryüzünün en güzel kumaşını sana verecek.”

İçinde hiçbir kötölük olmayan Su Hanım, önceki gibi yine inanmış Büyücü Kraliçe'nin sözlerine. Hiç vakit yitirmeden düşmüş yollara. Su Hanım saraydan çıkarken, köşedeki kayalıkta bekleyen kırlangıç görünümündeki Rüzgâr görmüş onu. Kuşkuyla takılmış evleneceği kızın peşine. Su Hanım karşıdaki tepeyi aşarak ulaşmış Büyücü Kardeş'in sarayına.

Büyücü Kardeş sarayın bahçesinde karşılamış onu. Çok nazik davranmış Su Hanım'a. Gerçek bir akraba gibi konuşmuş onunla, sonra konuya girmiş.

“Aradığın bende değil, sarayımın arkasındaki mağarada. Bü-

yülü örümceğin dokuduğu sihirli kumaş orada. Ama onu sen almalısın mağaradan, yoksa büyü bozulur, dünyanın en güzel kumaşı, bir anda adi bir bez parçası olur.”

Zavallı küçük prenses inanmış Büyücü Kardeş’in yalan sözlerine. Mağaradaki kumaşı almak için dolanmış sarayın arkasına. Ama Büyücü Kardeş, Su Hanım ulaşmadan mağaraya varmak için hemen bir arıya dönüşerek havalanmış. Bizim kırlangıç görünümündeki Rüzgâr durur mu, o da gizlice takılmış dayısının peşine.

Mağara gerçekten de kocamanmış, tavanı üç deve boyundan daha büyük, eni iki büyük nehir kadarmış.

Arı görünümündeki büyücü dayı mağaraya girince, yeniden görünüm değiştirmiş, insan boyunda zehirli bir örümceğe dönüşmüş. Bunu gören Rüzgâr dikilmiş büyücü dayısının karşısına.

“Dayı dayı, yiğit dayı, şanı yeryüzünün her köşesine ulaşmış büyük dayı. Ben o insan kızına âşık oldum. Ne olur, ona dokunma dayı.”

Örümcek hiç gerilememiş.

“Rüzgâr Rüzgâr, yiğit Rüzgâr, ele avuca sığmaz deli Rüzgâr. Bu kez olmadı, töreyi bozmak sana yakışmadı. Töremizde, ka-

nımızı, insan kanıyla kirletmek yoktu. Büyük bir yanlış yaptın. Bırak bu yanlış ben düzelteyim. Seni yoldan çıkaran bu insan kızına bırak hak ettiği cezayı ben vereyim.”

Kırlangıç görünümündeki Rüzgâr minik kanatlarını çırparak karşı durmuş dev örümceğe.

“Kimseye ceza vermeyeceksin dayı, bu ülkenin tek prensi bensem, bu ülkenin gelecekteki kralı bensem, emrediyorum sana: İnsan kızını öldürmeyeceksin dayı.”

Örümcek pörtlek gözleriyle bakmış karşısında diklenen minik kırlangıca.

“Sen bana emir veremezsin” diye konuşmuş o tuhaf sesiyle. “Çünkü töreyi çiğnedin, yanlış yaptın. Sen beni durduramazsın. Sen artık benim için bir prens değilsin.”

Son bir umutla direnmiş minik kırlangıç, dev örümceğin karşısında.

“Tamam, istersen prens olmam, istersen krallığı da bırakırım sana, ama öz yeğeninin senin, gel hatırımını kırma, âşık olduğum insan kızına dokunma.”

Ama büyücü dayı çok kararlıymış.

“Olmaz” diye çıkmış, “o kız, hak ettiğini bulacak. Babasının zalimliğinin bedelini o ödeyecek.”

Büyücü dayısını vazgeçiremeyeceğini anlayan Rüzgâr, başka çaresi olmadığından yeniden görünüm değiştirmiş, iri örümceğin üç katı büyüklüğünde bir kertenkeleye dönüşüvermiş. Karşısında kendinden kat be kat büyüklükte bir kertenkele olmasına rağmen öfkesine hâkim olamayan örümcek görünümündeki dayı hiç gerilememiş, aksine hızla atılmış rakibinin üzerine.

Ama kertenkele hazırlıklıymış bu saldırıya, uzun kuyruğuyla sert bir darbe indirmiş örümceğin ince gövdesine. Aldığı darbenin şiddetiyle havada savrulan örümcek, mağaranın yosun kaplı duvarlarına çarparak durabilmiş ancak.

Dayısının gerekli dersi aldığını düşünen Rüzgâr çekip gitmek üzereymiş ki, örümcek toparlanıp yeniden saldırmış. Bunun üzerine Rüzgâr, hiç istemediği halde sert bir şekilde karşı koymuş örümcek görünümündeki kötü kalpli dayısına. Rüzgâr'ı yenemeyeceğini anlayan dayı, pes etmiş ve yeniden arı görünümüne bürünerek kaçmış mağaradan. Zaten Su Hanım da daha yeni geliyormuş oraya. Rüzgâr yeniden şekil değiştirerek gerçek haline dönmüş. Karşısında Rüzgâr'ı gören genç kız çok şaşırmış tabii.

“Senin burada ne işin var?” diye sormuş şaşkınlıkla.

Soruyu yanıtlamadan sımsıkı sarılmış Rüzgâr Su Hanım’a, sonra kulağına fısıldamaya başlamış:

“İkimiz de tehlikedeyiz, annemin sana söylediği her söz yalan, gösterdiği sevgi yalan. O seni öldürmek istiyor. O hiçbir zaman bizim evlenmemizi kabul etmeyecek. Hiçbir zaman seni gelini olarak görmeyecek.”

Su Hanım şaşkınlık içinde geri çekilecek olmuş, Rüzgâr izin vermemiş.

“Sakin ol” demiş, “bu durumdan kurtulabiliriz. Tek çare, tıpkı Akıl Ülkesi’nden kaçtığımız gibi Hayal Ülkesi’nden de kaçmak. Ama annem şu anda taht odasındaki cam kürede bizi izliyor, ne yaptığımızı görüyor. O yüzden fısıltıyla konuşuyorum, bizi duymaması için. Elimizi çabuk tutmalıyız, şimdi seni bir defne yaprağına çevireceğim, sonra güçlü bir boraya dönüşüp seni uçuracağım. Hazır mısın?”

Bir zamanların küçük prensesi zavallı Su Hanım hazır olmayıp da ne yapsın, başını usulca sallamış.

“Tamam, ben hazırım” demiş.

Rüzgâr büyümlü sözleri ardı ardına sıralamaya başlamış; Su Hanım, biçim değiştirip narin bir defne yaprağına dönüşmüş. Rüzgâr ise kendi etrafında dönerek bir bora haline gelmiş, def-

ne yaprağını havalandırdığı gibi mağaradan çıkarak önüne çıkan ne varsa, üzerinden geçip hızla Hayal Ülkesi'nin çıkışına sürüklemiş.

BÜYÜCÜ KRALIÇE, SU HANIM İLE RÜZGÂR'IN PEŞİNDE

Hayal Ülkesi'nin büyücü halkı aniden çıkan bu bora-ya akıl sır erdiremezken, Büyücü Kraliçe olan bite-ni taht odasından izliyormuş. Oğlunun, insan kı-zıyla birlikte kaçtığını anlayınca iyice çılgına dönmüş, ne oğ-luna duyduğu sevgi kalmış, ne ettiği büyücü yemini. Öfke ona her şeyi unutturmuş. Derhal sarayın balkonuna çıkmış, tıpkı o da oğlu gibi kendi etrafında dönmeye başlamış ve kısa süre-de güçlü bir kasırgaya dönüşmüş. Eserek, gürleyerek oğlunun gittiği yöne doğru harekete geçmiş. Ama Rüzgâr ve Su Hanım ondan çabuk davranarak, Hayal Ülkesi'nin yekpare kayadan

oluşan kapısına ulaşmışlar. Rüzgâr yeniden kendi görünümüne bürünerek, sağ işaretparmağını kayanın ince oyuğuna sokunca, parmağı anahtara, oyuk ise kilide dönüşmüş. Rüzgâr anahtarla dev kapıyı açmış, defne yaprağını da yanına alarak dışarı çıkmış. Kapıyı kaparken bir de bakmış ki geriden bir kasırga geliyor, bunun peşlerine düşen annesi olduğunu hemen anlamış. Annesi o kadar hızlıymış ki, kaçmaya çalışsalar onları yakalayabilirmiş. Hemen bir buluta dönüşmüş, defne yaprağı görünümündeki Su Hanım'ı da inceden inceye çiseleyen bir yağmur yapmış, annesini beklemeye başlamış. Kasırga görünümündeki Büyücü Kraliçe, Hayal Ülkesi'nin kapısından çıkınca, etrafa bakınmış ama ne oğlunu, ne de Su Hanım'ı görmüş. Sağa esmiş, sola esmiş, aşağı inmiş, yukarı çıkmış; yok. Ne yapacağını bilemeden bir süre öylece kalmış, sonra kovuğun önündeki siyah bulutu fark etmiş.

“Bulut kardeş, bulut kardeş, söyle bana, buradan bir bora ile bir defne yaprağı geçti mi?”

Bulut dile gelmiş:

“Yağmurum da var, karım da var.”

Büyücü Kraliçe sinirlenmiş.

“Aptal bulut, sana yağmuru mu soruyorum? Bir bora ile def-

ne yaprağı gördün mü diyorum.”

Bulut yinelemiş:

“Dolum da var, buzum da var.”

Buluttan bilgi alamayacağını anlayan Büyücü Kraliçe, fırtına olup dağın yücesine doğru gitmiş. Dağın yücesinden kaçakları daha iyi göreceğini umuyormuş. O uzaklaşır uzaklaşmaz Rüzgâr, yağmuru yeniden bir defne yaprağı haline getirmiş kendisi de bora olmuş, dağın aşağılarına doğru esmeye başlamış. Ama dağın zirvesine çıkan annesi, yukarıdan onları görmüş ve yeniden peşlerine düşmüş. Dağın dar koyaklarından bir ovaya inen bora ile defne yaprağı bir de geri dönüp bakmışlar ki, Büyücü Kraliçe yine peşlerinde. Rüzgâr yeniden büyülü sözleri mırıldanmış. Defne yaprağı hemen oracıkta gümrak bir bostana dönüşmüş, Rüzgâr ise yaşlı bir adam oluvermiş, kenardaki derenin başına oturmuş. Kasırga halindeki Büyücü Kraliçe yanlarına gelince eski haline dönmüş ve yaşlı adama sormuş:

“İhtiyar, ihtiyar, söyle bana buradan bir bora ile bir defne yaprağı geçti mi?”

İhtiyar sakince başını sallamış.

“Terem de var, maydanozum da” demiş.

Büyücü Kraliçe sinirlenmiş:

“Ben sana tere ile maydanozu mu soruyorum?”

Yaşlı adam hiç istifini bozmadan yinelemiş:

“Soğanım da var, sarımsağım da.”

Büyücü Kraliçe öfkeyle bağırmış:

“Hadi be bunak, benim sana sorduğum bora ile defne yaprağı. Ben ne yapayım soğan ile sarımsağı.”

Yaşlı adam tekerlemesini yinelemiş:

“Havucum da var, turpum da.”

Yaşlı adamı tepeden tırnağa süzen Büyücü Kraliçe, “Bu adamın hiçbir şeyden haberi yok” diyerek ilerideki ormana doğru yönelmiş.

Annesi uzaklaşır uzaklaşmaz, Rüzgâr yine büyümlü sözleri mırıldanmış, Su Hanım’la ikisi eski hallerine dönmüşler. Bora halindeki Rüzgâr, defne yaprağı görünümündeki Su Hanım’ı ters yönde sürükleyerek annesinden uzaklaşmaya çalışmış, ama ne mümkün. Bir de dönüp bakmışlar ki ufuktan yine o büyümlü kasırğa geliyor. Rüzgâr yine sihirli sözcükleri mırıldanmış. Su Hanım keçili koyunlu bir sürüye dönüşmüş, Rüzgâr ise dudağında kavalı, sırtında keçesiyle bir çobana. Kasırğa yanlarına gelince yine sormuş:

“Çoban, çoban söyle bana, buradan geçen bir bora ile bir defne yaprağı gördün mü?”

Çoban dudaklarını kavalından çekmiş.

“Koyunum da var, keçim de” demiş.

Büyücü Kraliçe öfkelenmiş yine.

“Ben sana koyun mu soruyorum, ben sana bora ile defne yaprağını soruyorum.”

Çoban sanki onu duymuyormuş gibi tekrarlamış:

“Oğlağım da var, kuzum da” demiş.

İyice zıvanadan çıkan Büyücü Kraliçe:

“Ay Tanrısı, oğlağının da belasını versin, kuzunun da” diye rek oradan uzaklaşmış.

Büyücü Kraliçe yanlarından gidince, Rüzgâr ile Su Hanım yeniden eski hallerine dönüşmüşler. Su Hanım kaygıyla sormuş:

“Ne yapacağız Rüzgâr? Kaçmak çözüm değil, annen çok güçlü bir büyücü, ne yaparsak yapalım bizi yakalayacak. İkimizi de öldürecek.”

Rüzgâr karşı çıkmış.

“Hayır, sana bir kötülük edemez, Ay Tanrısı üzerine yemin etti. Ama bizi ayırabilir, beni yeniden Hayal Ülkesi'ne götürebilir.”

Su Hanım kederle bakmış.

“Ben sensiz yaşayamam ki...”

“Ben de sensiz... Ama dur, hemen ayrılıktan bahsetmeyelim, hâlâ bir kurtuluş umudumuz var.”

Su Hanım’ın meraklı bakışlarıyla karşılaşınca açıklamış:

“Onu ancak kendi yeminine karşı getirerek durdurabiliriz. Sana saldırmasını sağlamamız lazım. Ama önce bir Ay Tapınağı’na ihtiyacımız var.”

Rüzgâr’ın söylediklerinden bir şey anlamayan Su Hanım’ın yüzü solmuş.

“Ama Ay Tapınağı Hayal Ülkesi’nde kaldı” demiş. “Oraya geri dönmemiz mi gerekiyor?”

Rüzgâr’ın yüzü ışıtmış.

“Hayır, Hayal Ülkesi’ne dönmemize gerek yok. Buralarda bir Ay Tepesi olmalı, orası da işimizi görür.”

“Nerede bu Ay Tepesi?” diye sormuş Su Hanım.

“Çok uzak değil, aslında. Kuş uçuşu bir saatlik mesafede.”

Su Hanım cesaretle bakmış Rüzgâr’a.

“Gidelim o zaman, daha ne duruyoruz?”

Rüzgâr hemen büyümlü sözleri mırıldanmaya başlamış ve kendisi kocaman bir Anka Kuşu’na, Su Hanım ise geniş ka-

natlarındaki rengârenk tüylerden en güzeline, en göz alıcısına dönüşmüş. Anka Kuşu vakit kaybetmeden Ay Tepesi'ne doğru kanat çırpmaya başlamış.

Bu arada oğlu ile Su Hanım'ı bulamayan Büyücü Kraliçe, iyice gökyüzüne yükselmiş, keskin gözleriyle bulutların arasında kaçakları aramaya başlamış. Onları bulması çok da sürmemiş, bakmış ki bulutların altında bir Anka Kuşu uçuyor. “Bu bizim Rüzgâr olmasın” diyerek kuşkulanmış. Emin olmak için yukarıdan izlemeye başlamış.

AY TANRISI'NA SUNULAN KURBAN

nka Kuşu tepeye vardığında gün sona ermiş, ay gökyüzünde gümüşten bir göz gibi parıldamaya başlamış. Ay Tepesi'ne konan dev kuş, anında Rüzgâr'a dönüşmüş, en güzel, en renkli tüyü de Su Hanım'a. Ne yazık ki onları izleyen Büyücü Kraliçe ikisini birden görmüş. Bir yıldızdan yansıyan solgun bir ışığa dönüşerek, yanlarına varmış. Artık oğlunu da, insan kızını da yakaladığından emin olan Büyücü Kraliçe oğlunun sözlerini duyunca büyük bir şaşkınlık yaşamış. Oğlu Rüzgâr, Su Hanım'a öfkeyle bağırıyormuş:

“Bıktım artık senden. Senin yüzünden teyzemi yaraladım,

dayımı incittim, sevgili annemin öfkesini üzerime çektim. Sen de tutmuş ‘Babamı özledim, beni ülkeme götür’ diyorsun. Belki de amacın beni babana öldürtmek. Belki de annemin söyledikleri doğrudu, niyetin büyücülerin temiz kanına, insanoğlunun kirli kanını karıştırarak, bizi soysuzlaştırmaktı. Gözlerim nasıl da kör olmuş, nasıl da gerçeği görememişim...”

Büyücü Kraliçe duyduklarının doğruluğundan emin olmak istemiş, solgun yıldız ışığı olarak iyice sokulmuş Rüzgâr ile Su Hanım’ın arasına.

“Ben de senden bıktım” diye karşılık vermiş Su Hanım, Rüzgâr’a. “Günlerce seni aradım, o kadar çile çektim, güçlüklerle katlandım. Sonunda ne oldu, bir annenden bile koruyamadın beni. Babam ne kadar haklıymış, ‘O büyücü oğlundan sana yâr olmaz’ derken. Belki de babamın söylediği gibi asıl amacın, insanların arasına sızmaktı. O pis büyücü kanınla, insanoğlunun soylu kanını kirletmekti. Ah ne kadar da aptalmışım, senin gibi kötü birini seçtiğim için.”

Su Hanım’ın yüzündeki nefreti gören Büyücü Kraliçe iyice emin olmuş duyduklarının sahici olduğundan. Ve büyülü sözleri mırıldanarak birden çıkıvermiş ortaya.

“Kötü olan sensin” diye gürlemiş Su Hanım’a. “Kötü olan

senin ailen, senin baban. Hepiniz birer katilsiniz, büyücülerin katili...” Rüzgâr’a dönmüş, kırılğan bir ifadeyle bakmış.

“Görüyorsun değil mi oğlum, aileni kimler için feda ettiğini?”

Rüzgâr utançla bakışlarını kaçırarak mırıldanmış:

“Özür dilerim anne, sen haklıymışsın. Benimki bir gençlik hevesiymiş, bir deli sarhoşlukmuş. Seni çok üzdüm, akrabalarımın kalbini kırdım, ne olur affet beni.”

Büyücü Kraliçe çok duygulanmış, yeşil sürmeli çekik gözlelerinden turuncu yaşlar yuvarlanmış.

“Seni çoktan affettim oğlum” demiş, “ama baban da affetmeli. Biliyorsun, babanın intikamı alınmadı, onun soylu kanı hâlâ yerde duruyor.” Kötücül bakışlarını Su Hanım’a çevirmiş. “Ama büyük bir fırsat yakaladık. En büyük düşmanımızın kızı artık elimizde. Bu gece hazır dolunay da varken, babanın öcünü almanın tam zamanı.”

Su Hanım korkuyla bir çılgılık atarak, kaçmak istemiş, ama Rüzgâr hemen yetişmiş ona. Güçlü bir tokatla bayıltmış insan kızını, sonra sürükleyerek annesinin ayağının dibine bırakmış. Oğlunu büyük bir mutlulukla izleyen Büyücü Kraliçe, kocaman bir bıçak uzatarak sevinçle söylenmiş:

“Ay Tanrısı’na kurban edelim onu. Böylece hem intikamı-

mızı alırız, hem de Ay Tanrısı'na sadakatimizi göstermiş oluruz.” Duraksamış, gözlerinde kuşku dolu bir gölge belirmiş. “Fakat ben Ay Tanrısı üzerine yemin ettim, insan kızına zarar veremem, onu sen öldürmelisin. Bunu yapabilir misin?”

Rüzgâr hiç duraksamadan almış annesinin uzattığı bıçağı. Ay ışığında ürkütücü bir şekilde parıldayan bıçağa bakarken kararlı bir tavırla konuşmaya başlamış:

“Elbette yaparım. Böylece kaybettiğim güvenini yeniden kazanırım. Üstelik teyzeme, dayıma yaptığım kabalığın bedelini ödemiş olurum. Ama önce bir çember çizmemiz gerekiyor. Ayin gereği insan kızının kanını bu çemberin içine akıtmalıyız.”

Büyücü Kraliçe takdirle gülümsemiş.

“Aferin, kurban töreninin bütün ayrıntılarını hatırlıyorsun. Haklısın, bir çember çiz tepenin tam ortasına.”

Rüzgâr annesinden aldığı bıçakla kocaman bir çember çizmiş, sonra onu birkaç adım geriden izleyen Büyücü Kraliçe'ye dönmüş.

“Oldu mu?”

“Çok güzel oldu. Şimdi de şu insan kızını çemberin içine taşı.”

Rüzgâr elindeki bıçağı çemberin içine bırakarak hâlâ baygın yatmakta olan Su Hanım'a yönelmiş. Eski sevgilisini kucağına alarak,

Çemberin içine girmiş. Su Hanım'ı tam çemberin ortasına yatıracakken genç kız gözlerini açmış ve yerde duran keskin bıçağı görmüş. Bundan habersiz olan Rüzgâr eski sevgilisini yere bırakırken, Su Hanım evik bir hareketle bıçağı kaptığı gibi, delikanlının üzerine saldırmış. Hazırlıksız yakalanan Rüzgâr ayağı kayarak yere düşmüş. Su Hanım hiç duraksamadan, bıçağı kaldırarak Rüzgâr'ın üstüne atlamış. Olanları şaşkınlık içinde izleyen Büyüü Kraliçe, oğlunun tehlikede olduğunu görünce, yaptığı yemini unutmuş, hızla çemberin içine girerek, olanca gücüyle Su Hanım'a saldırmış. Ne olduysa işte o anda olmuş. Birden bulutsuz gökyüzünde bir şimşek çakmış, şimşekten yansıyan ışık önce aya, ardından yerdeki çember çizgisine yansımış. Bir anda çember çizgisinden alevler yükselmiş. Acı bir çığlık atan Büyüü Kraliçe kasılarak yere düşmüş. Onun çemberin içine düştüğünü gören Su Hanım elindeki bıçağı atarak, az önce öldürmeye çalıştığı Rüzgâr'ı elinden tutup ayağa kaldırmış. İki sevgili hızla çemberin dışına çıkmışlar. Çemberin içinde sadece Büyüü Kraliçe kalmış. İlk şaşkınlığını atlattıktan sonra o da çemberin dışına çıkmaya çalışmış, ama ateş izin vermemiş, Kraliçe'nin boyunca yükselmiş. Başka bir kenardan çıkmaya çalışmış, ama yine ateşten bir barikatla karşılaşmış. Büyüü Kraliçe çemberin ortasına çekilmek zorunda kalmış.

Birden bakışları çemberin dışında, insan kızına sarılarak kendisini izleyen oğluna kaymış. Rüzgâr yaptığığın doğru olduğundan emin birinin kararlılığıyla söylenmiş:

“Boşuna uğraşma anne. Bu senin suçun. Unuttun mu, Ay Tanrısı’na söz vermiştin? ‘Eğer ona kötülük edersem, ateş beni kuşatsın / Eğer andımı bozarsam, ateş benim zindanım olsun...’ demiştin. Oldu işte.”

Büyücü Kraliçe ihanete uğramış birinin düş kırıklığı içinde bakmış oğluna.

“Ah Rüzgâr, ah oğlum. Ne yaptın sen bana? Ne bu ateş, ne bu çemberin içinde tutsak kalmak, hiçbiri önemli değil. Senin ihanetin hepsinden daha çok acı veriyor bana.”

Rüzgâr’ın gözleri dolmuş, kederle bakmış.

“Bana başka yol bırakmadın anne. Biliyorsun, hayatta incitmek istemeyeceğim tek varlık sendin. Ama bana başka çare bırakmadın. Bütün kapıları kapattın. Beni buna zorladın.”

Büyücü Kraliçe’nin gözlerinden yaşlar dökülmüş.

“İnsan kızını annene tercih ettin. Bir insan kızı için anneni ateşten zindana soktun.”

“Hayır anne, bunu sen tercih ettin. Sen kendi kendini ateşten zindana kapattın, ama merak etme, Su Hanım ile ben gü-

venli bir ülkeye gidince, senin tutsaklığın da sona erecek. Özgürce döneceksin Ay Dağları'ndaki Hayal Ülkesi'ne.”

Büyücü Kraliçe hiddetle söylenmiş:

“Sen ne yapacaksın peki?”

Rüzgâr başını sallamış.

“Kusura bakma, bunu sana açıklayamam anne.” Sonra Su Hanım'a dönerek sürdürmüş sözlerini: “Ama şu kadarını bil ki; senin insan kızı diye küçümsediğin Su Hanım'la birlikte güzel bir ülke kuracağız, ne onun Padişah babasının, ne de senin bizi bulabileceğiniz bir yerde.”

Su Hanım da yüzünde mutsuz bir ifadeyle bakmış Rüzgâr'ın annesine.

“Keşke böyle olmasaydı, keşke birbirimizi sevebilecek fırsatımız olsaydı” diyecek olmuş, ama Büyücü Kraliçe ateşlerin arasından dudak bükmüş ona.

“Asla. Bir insanı sevmek, bir büyücü için aşağılayıcı bir durum. Oğlum bu aşağılık duruma düştü, ama ben asla düşmeyeceğim. Oğlumu yitirme pahasına da olsa, insan soyuna duyduğum öfkeden asla vazgeçmeyeceğim. Özellikle de baş düşmanım Padişah babana duyduğum nefretten.”

Su Hanım'ın yüzündeki pişmanlık, acımaya dönüşmüş.

“Yazık, gerçekten çok yazık. Sizin için çok üzgünüm, tabii babam için de. Düşman olmanıza rağmen birbirinize o kadar benziyorsunuz ki. İkiniz de nefretinizi yenemeyecek kadar zavallısınız, öfkenizin esiri olacak kadar güçsüzsünüz. Yazık, gerçekten çok yazık...”

Büyücü Kraliçe tam olarak anlayamamış Su Hanım’ın söylediklerini. Zaten genç kızın da çok umurunda değilmiş artık. Rüzgâr’a dönmüş:

“Hadi gidelim” demiş.

Rüzgâr bir kez daha bakmış annesine.

“Hoşça kal anneciğim... Sonsuza kadar hoşça kal...” demiş.

Büyücü Kraliçe o kadar kızmış ki, belki de son kez gördüğü oğluyla vedalaşmamış bile. Sırtını onlara dönmüş, sınırları ateşle çevrili çemberin ortasına oturup, öylece kalmış. Rüzgâr son bir kez bakmış, kendisini dünyaya getiren, büyüten kadına. Kendisine yaşam veren birinin bu kadar nefret dolu olmasını hâlâ anlayamıyormuş. Gözleri nemlenmiş, neredeyse ağlayacakmış, ama bastırmış içindeki acıyı, Su Hanım’ın koluna girmiş, Ay Tepesi’nden aşağıya inen toprak yola doğru yürümeye başlamış.

Aşağıdaki ovaya indiklerinde Su Hanım yanında yürüyen Rüzgâr’a sormuş:

“Sahi biz nereye gidiyoruz?”

Rüzgâr büyük bir güvenle bakmış genç kıza, sonra eliyle gökyüzündeki Kutup Yıldızı'nı göstermiş.

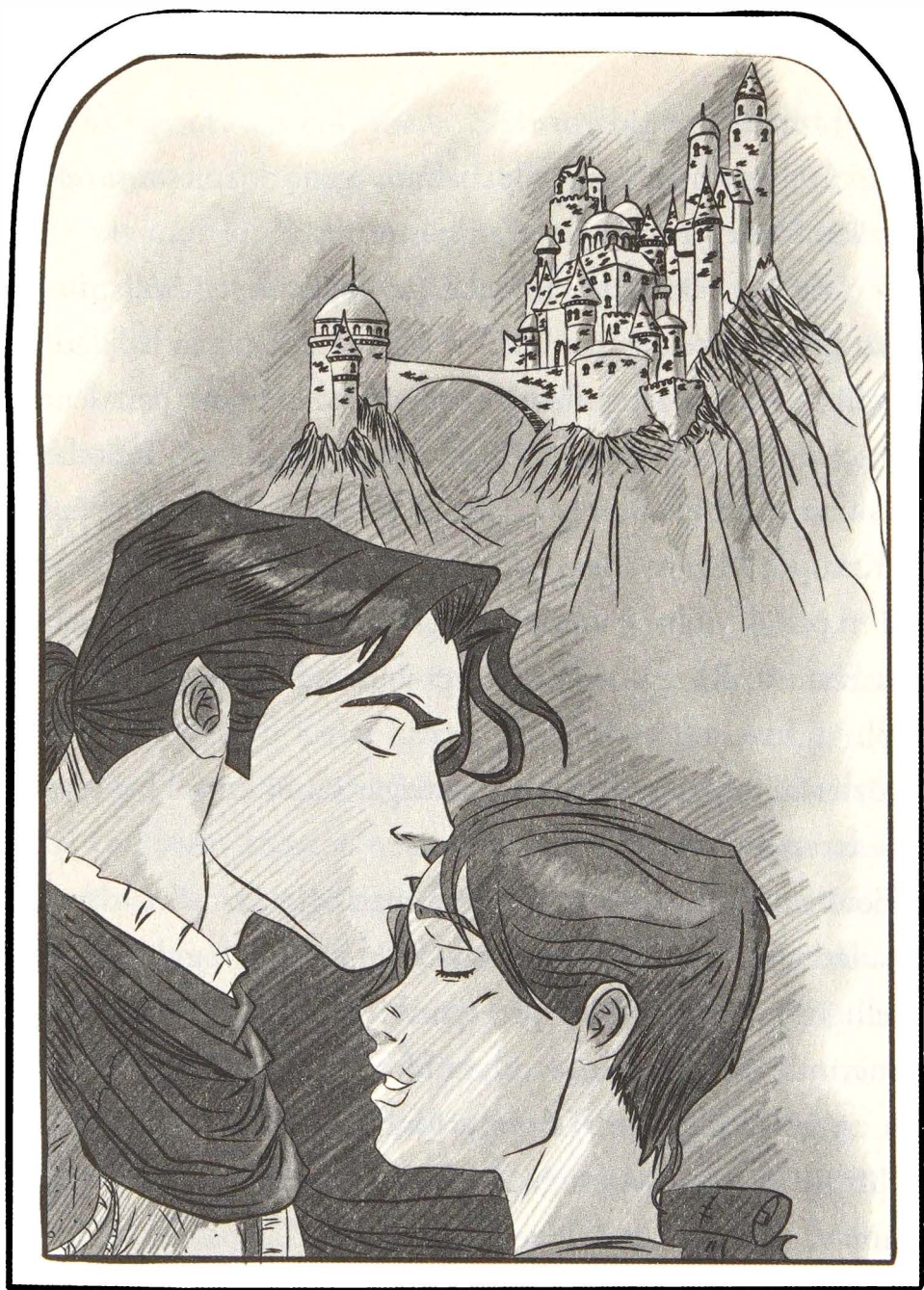
“Bu, Kutup Yıldızı'dır. İnsanlar ile büyücüler yüzyıllardır bu yıldızı takip ederek, başka ülkeleri işgal ettiler, başka halkları ele geçirdiler, onların zenginliklerini yağmaladılar. Çok para kazandılar, çok servet yaptılar, ama vicdanlarını yitirdiler. Vicdanlarıyla birlikte yitirdikleri bir şey daha vardı: mutlulukları. O yüzden biz Kutup Yıldızı'nı izlemeyeceğiz.” Başını çevirmiş, gökyüzündeki en parlak yıldızı göstermiş. “İşte biz bunu izleyeceğiz” demiş.

Su Hanım, Rüzgâr'ın gösterdiği yıldızı bakmış.

“Bu yıldızın adı nedir?”

Gözlerini yıldızdan alamayan Rüzgâr sanki kutsal bir şeyden söz edencesine saygıyla mırıldanmış:

“Venüs... Onun adı Venüs. O güzelliğin temsilcisidir. Biz ne sadece aklın, ne de sadece büyülerin ardından gideceğiz, biz güzelliğin peşinden gideceğiz. Çünkü akıl ve büyü, güzelliğin hizmetinde olduğu sürece anlamlıdır. Ve bu yol bizi yeryüzünün en güzel ülkesine, Olmayan Ülke'ye götürecektir. Canlıların birbirine saygı duyduğu, birbirlerini yok etmeden birlikte yaşamayı seçtiği, hoşgörü ve barış ülkesine...”

13

OLMAYAN ÜLKE

ir varmış bir yokmuş, yeryüzünde varlık çokmuş. Uçanı, kaçanı, yüzeni, sürüneni, toprakta biteni, denizde boy vereni, dağda açanı, vadide büyüyen, tüylüsü, pullusu, zırlısı, kapaklısı, kanatlısı, hörgüçlüsü, iki ayaklısı, kırk ayaklısı, iriyarısı, minicik olanı; renk renk, boy boy, çeşit çeşit, soy soy milyonlarca farklı varlık, farklı yaratık varmış. Ama bu yaratıkların arasında en zeki olanları sadece insanlar ile büyücülermiş. Zeki olmasına zekilermiş, ama içleri nefret doluymuş, öfke doluymuş, kendilerinden başka kimseyi sevmezlermiş. İçlerinden sadece iki tanesi, büyücü Rüz-

gâr ile insan kızı Su sevmeyi biliyormuş. Onlar sevmeyi bildikleri için, yeryüzü de onları sevmiş; Venüs, ışııyla yollarını aydınlatmış, onlara daha önce hiç var olmayan bir ülkenin kapılarını açmış. Onlara mutluluğun tek yasa olduğı bir hayat bağışlamış. Böylece insanlar ile büyücülerin karışımından oluşan yeni bir canlı türü doğmuş. Onlar iyiliğı görev gereğı değil, cennete gitmek için de değil, cehennemde yanmamak için de değil, başkasına hoş görünmek için hiç değil, içlerinden geldiğı için yaparlarmış. İyilik, doğruluk ve güzellik onların varoluş biçimiymiş. Bu yüzden onların dilinde; savaş, açlık, nefret, öfke, sömürü, öldürmek, yani kötülüğü simgeleyen kelimeler hiçbir zaman yer almamış. Böylece büyücü Rüzgâr ile insan kızı Su, yeryüzüne yepyeni bir uygarlık armağan etmiş.

Ahmet Ümit 1960'ta Gaziantep'te doğdu. 1983'te Marmara Üniversitesi Kamu Yönetimi Bölümü'nü bitirdi. 1985-1986 yıllarında Moskova Sosyal Bilimler Akademisi'nde eğitim gördü. 1989'da *Sokağın Zulası*, 1992'de *Çıplak Ayaklıydı Gece*, 1994'te *Bir Ses Böler Geceyi*, 1995'te *Masal Masal İçinde*, 1996'da *Sis ve Gece*, 1998'de *Kar Kokusu*, 1999'da *Agatha'nın Anahtarı* adlı polisiye öykü kitapları yayımlandı. Yazar, 2000'de *Patasana*, 2002'de *Kukla* ve 2003'te *Beyoğlu Rapsodisi* adlı romanlarının yanı sıra 2002'de *Şeytan Ayrıntıda Gizlidir*, 2004'te *Aşk Köpekliktir* adlı öykü kitaplarıyla okurla buluştu. 2006'da *Kavim* ve *Ninatta'nın Bileziği* adlı romanları, 2007'de *İnsan Ruhunun Haritası* adlı denemesi yayımlandı. Ahmet Ümit'in *Başkomser Nevzat*, *Çiçekçinin Ölümü* adlı bir de çizgi romanı vardır.